Nr. 17

28 april 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Onverwacht avontuur

Robs vakantie in Engeland ging op het laatste ogenblik niet door en dat was jammer. Maar gelukkig verscheen er op dat moment een verrassing en dat was voor Rob tegelijkertijd het begin van een

door J. J. M. Heemskerk

Mistroostig liep Rob Kervers door de straat, zijn hoofd vol woedende gedachten. Kwaad schopte hij een steentje weg. Zijn handen in zijn zakken waren gebald en zijn ogen keken verschrikkelijk nijdig, zo nijdig, dat menige voorbijganger even omkeek.

„Nou, die jongen heeft wat," bromde een oude heer tegen zijn vrouw, toen Rob tegen hen opbotste en zonder iets te zeggen weer doorliep. „Ja," zuchtte de dame, „de jeugd van tegenwoordig heeft helemaal geen eerbied meer voor de ouderdom." Hoofdschuddend liepen de bejaarde mensen door.

Niets wetend van wat het echtpaar over hem dacht stapte Rob verder, alleen met zijn kwade gedachten.

„Hee, Rob," klonk het opeens achter hem, „zie jij je vrienden niet meer?"

Rob schrok op uit zijn gepeins. Achter hem stond Harry de Wit, zijn boezemvriend. „Jij bent ook een mooie, hoor," riep Harry verontwaardigd. „Loopt zijn beste kameraad haast van de sokken zonder hem te zien. Wat is er met jou aan de hand, je kijkt of je me wilt opeten."

„Hm," gromde Rob.

„Nou, als je niks wilt zeggen, is het ook goed," zei Harry kwaad. Hij draaide zich om en wilde weglopen. Rob greep hem bij zijn mouw.

„Het spijt me, jò," zei hij. „Ik had je niet gezien. Ik ben ook zo kwaad."

„Dat heb ik in de gaten," zei Harry. „Alleen begrijp ik niet waarom jij zo kwaad moet zijn. Morgen vertrek je naar je oom in Engeland voor een vakantie van drie weken en in plaats van blij te zijn loop je rond met een gezicht als een oorwurm. Ondankbaarheid noem ik dat."

„Hou op," viel Rob uit. „Dat is het hem juist. Die vakantie gaat niet door. Begrijp je nou waarom ik een slechte bui heb?"

„Asjemenou," zei Harry verbaasd. „Dat is ook een strop voor je. Hoe komt dat nou?"

Terwijl ze samen verder liepen, vertelde Rob zijn vriend wat er gebeurd was. Alles was reeds in orde gemaakt voor zijn drieweekse reis naar Engeland, waar zijn oom Peter een grote boerderij had. De koffers waren gepakt, er was een plaats besproken voor de boot, er waren zelfs al cadeautjes gekocht voor oom Peter en tante Betsy, toen plotseling deze ochtend de grote klap gevallen was.

De postbode bracht de onheilstijding met de ochtendpost, een expresbrief uit Engeland.

Toen Rob de envelop gezien had kreeg hij al een vreemd voorgevoel. „Ik was bang dat er iets tussen gekomen was," zei hij tegen Harry. „Mijn voorgevoel kwam uit. In de brief stond dat tante Betsy plotseling ziek was geworden en in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Oom Peter schreef dat het hem erg speet, maar dat ik nu onmogelijk kon komen. Misschien een andere keer, schreef hij. Nou, je begrijpt wel dat ik nog nooit zo woest ben geweest."

Rob zweeg en staarde strak voor zich uit. Als hij weer aan die brief dacht, sprongen hem de tranen bijna in de ogen.

„Wat een pech," zuchtte Harry. „Ik was nog wel jaloers op je, omdat jij de vakantie in Engeland ging doorbrengen, terwijl ik met vader en moeder naar Terschelling ga. Nou kan jij mij benijden. Sjonge, jonge, wat een pech."

„Bah, nou kan ik de hele vakantie in dit dorp doorbrengen," zei Rob uit de grond van zijn hart. „Als jij er nou nog was, dan konden we samen tenminste misschien nog wat beleven. Ik kan nu hoogstens met mijn zusje spelen en dat kind houdt alleen van touwtje springen. Ik wou dat de school maar weer begon."

Zwijgend liepen ze verder. Rob had geen zin om te praten en Harry wilde niet over zijn vakantie vertellen, nu zijn vriend niet naar Engeland zou gaan.

„Wat is daar aan de hand?" vroeg Harry plotseling. Ze liepen langs een gracht, waarin het zwarte water rustig kabbelde. Een meter of vijftig verder stond een groepje kinderen naar iets te kijken, dat in het water lag.

Rob keek op. „Het lijkt wel of ze iets in het water schoppen," peinsde hij. „Kom," hij gaf Harry een por in zijn zij, „laten we gaan kijken wat er te doen is."

Zij liepen op een drafje naar de plaats toe. Toen ze dichterbij kwamen zagen Rob en Harry wat de kinderen deden.

Er lag een hond in het water. Het beest zwom naar de kant en probeerde erop te klimmen. Maar telkens als het hem bijna gelukt was, gaf een jongen die erbij stond hem een trap, zodat hij weer in de gracht viel.

„Gemenerik," schreeuwde Rob, zijn eigen zorgen vergetend. „Dierebeul, zal ik jou eens in het water schoppen?" Hij rende op de jongen toe, die zeker wel een hoofd groter was dan hijzelf, maar daar lette Rob niet eens op. Hij duwde de lafaard van de kant weg en bukte zich.

De hond was heel erg moe, dat kon hij duidelijk zien. Zijn tong hing ver uit zijn bek en zijn adem ging hijgend. Wie weet hoe lang dat arme dier al probeert op de kant te komen, dacht Rob medelijdend. „Kom maar hier," lokte hij. „Kom maar, dan haal ik je eruit." Toen de hond dichterbij was gezwommen pakte Rob hem bij de beide voorpoten. Voorzichtig trok hij de hond op de kant, waar het dier hijgend bleef liggen.

Rob streelde het dier zachtjes over de rug, allemaal lieve woordjes fluisterend.

Hij keek omhoog. „Waar is die beul?" vroeg hij aan Harry, die bij hem stond. Hij balde zijn vuisten. „Dan zal ik hem eens leren een dier zo te pesten."

„Hij is ervandoor gegaan," zei Harry. „Ik kon hem maar één schop geven," voegde hij er spijtig aan toe. „Een mooie hond, hè Rob, hoe zou hij heten?"

„Misschien heeft hij geen naam," antwoordde Rob, „het zal wel een zwerver zijn."

Hij boog zich weer over de hond heen, die niet meer zo moe scheen te zijn. Het dier lichtte zijn kop op en kwispelstaartte, toen hij Rob zag. Toen Rob hem wilde strelen stak de hond zijn lange rode tong uit om Robs handen te likken.

„Hij kent je al," riep Harry verwonderd. „Wat doe je, Rob, neem je hem mee naar huis?"

„Dat zou ik best willen, maar ik denk niet dat het van mijn moeder mag," zei Rob spijtig. „Ik heb vroeger weleens om een hond gevraagd, maar mijn moeder zei altijd dat het zo'n rommel gaf." Hij zuchtte. „Kom," hij stond op, „zullen we gaan, ik moet naar huis om te eten." Hij klopte de hond op zijn rug. „Pas op dat je niet meer in het water valt, want misschien is er dan niemand om je eruit te halen."

Harry en Rob liepen weg in de richting vanwaar ze gekomen waren. Robs boze bui was weer een beetje gezakt. Hij was nog vol van wat er net gebeurd was. Hoe kon iemand een dier zo plagen, vroeg hij zich af.

Eensklaps hoorde hij naast zich een soort gehijg. „Kijk nou eens," riep hij uit. „Daar is die hond weer."

„Ja, verdraaid," zei Harry. „Hij is ons gewoon achterna gelopen. Hij heeft natuurlijk geen huis, het arme beest. Hij wil natuurlijk bij jou blijven."

„Dat kan niet," zei Rob kortaf. Hij bukte zich. „Het spijt me, maar je kan niet met me mee. Ga maar naar je baas." De hond keek hem bedroefd aan alsof hij zeggen wilde: „Je hebt me toch ook uit de gracht gehaald, mag ik dan niet met je mee?"

Rob draaide zich om en liep weer verder. De hond bleef eenzaam op de stenen zitten.

Zij kwamen in de buurt waar zij woonden. Harry was eerder thuis dan Rob. Voor zijn deur bleef Rob nog even staan. „Nou," zei hij, „een prettige vakantie en tot over drie weken." „Ja, hetzelfde," zei Harry. Hij stak zijn hand op en ging naar binnen.

Rob liep alleen verder. Bij zijn huis gekomen keek hij nog even om. „Wel heb je ooit," mompelde hij. „Als dat de hond weer niet is." Hij floot en onmiddellijk begon de grote bruine hond te rennen. Bij Rob aangekomen sprong hij tegen hem op en trachtte hem in zijn gezicht te likken.

„Hee, jongen, stop jij eens even," klonk een zware stem achter hem.

Nou moet ik hem wel mee naar binnen nemen, dacht Rob. Het dier rekent er natuurlijk op, nu ik hem gefloten heb. Hij bedacht zich niet lang. „Kom maar mee," zei hij, „we zullen wel zien wat ze ervan zeggen."

„Voeten vegen," riep zijn moeder vanuit de keuken. Zij deed de deur open en keek in de gang. Haar ogen sperden zich wagenwijd open van verbazing, toen ze zag dat Rob niet alleen was. „Wat is dat nou," riep ze, „laat dat vieze beest weer buiten. Ik heb net de gang gedaan. Schiet op, geen honden in mijn huis."

Ze zag Robs gezicht betrekken en liep naar hem toe. „Hoe kom je aan dat beest, Rob? Ach, hij is helemaal nat en vuil."

Rob vertelde aan zijn moeder wat er gebeurd was. „We kunnen die arme hond toch niet buiten laten, moeder," pleitte hij. „Het is zo'n lief dier, hij kent me al. Mag ik hem houden, alstublieft."

„Nou," zei zijn moeder, „het is eigenlijk wel zielig om het dier weer de straat op te sturen. Laat hem vannacht maar hier. Maak maar een mand klaar in de schuur en geef hem wat te eten. Vanavond praat ik er wel met vader over, wat er met hem moet gebeuren."

Rob was al dolblij dat hij de hond niet meteen naar buiten moest sturen. „Kom, hondebeest, mee naar de schuur," zei hij opgewekt, „dan zullen we een fijn bed voor je maken."

Toen Rob 's avonds al op bed lag bespraken zijn vader en moeder de zaak.

„Och, vrouw," zei vader Kervers, „het is al zo'n teleurstelling voor de jongen dat hij niet naar oom Peter gaat en hij heeft altijd al een hond willen hebben. Zouden we om die pech een beetje goed te maken en als beloning voor zijn moedige gedrag vanmiddag de hond maar in huis laten?"

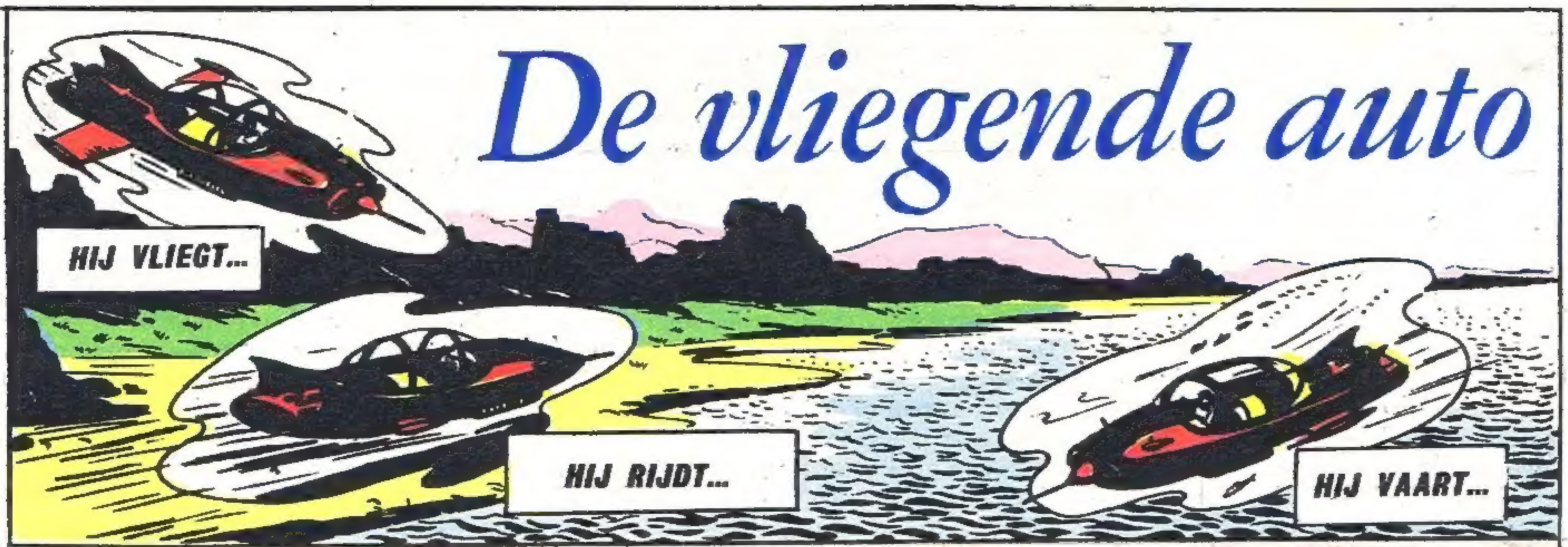
„Nou, vooruit dan maar," lachte moeder Kervers. „Rob heeft het wel verdiend. Het is erg flink van hem dat hij de hond uit het water heeft gehaald."

Om half zeven was Rob de volgende ochtend al beneden. Zijn ouders en zijn kleine zusje sliepen nog. Hij liep meteen naar de schuur. Toen hij vlak bij de schuur was hoorde hij zijn beschermeling tegen de deur springen. De hond was dolblij, toen Rob de deur opendeed.

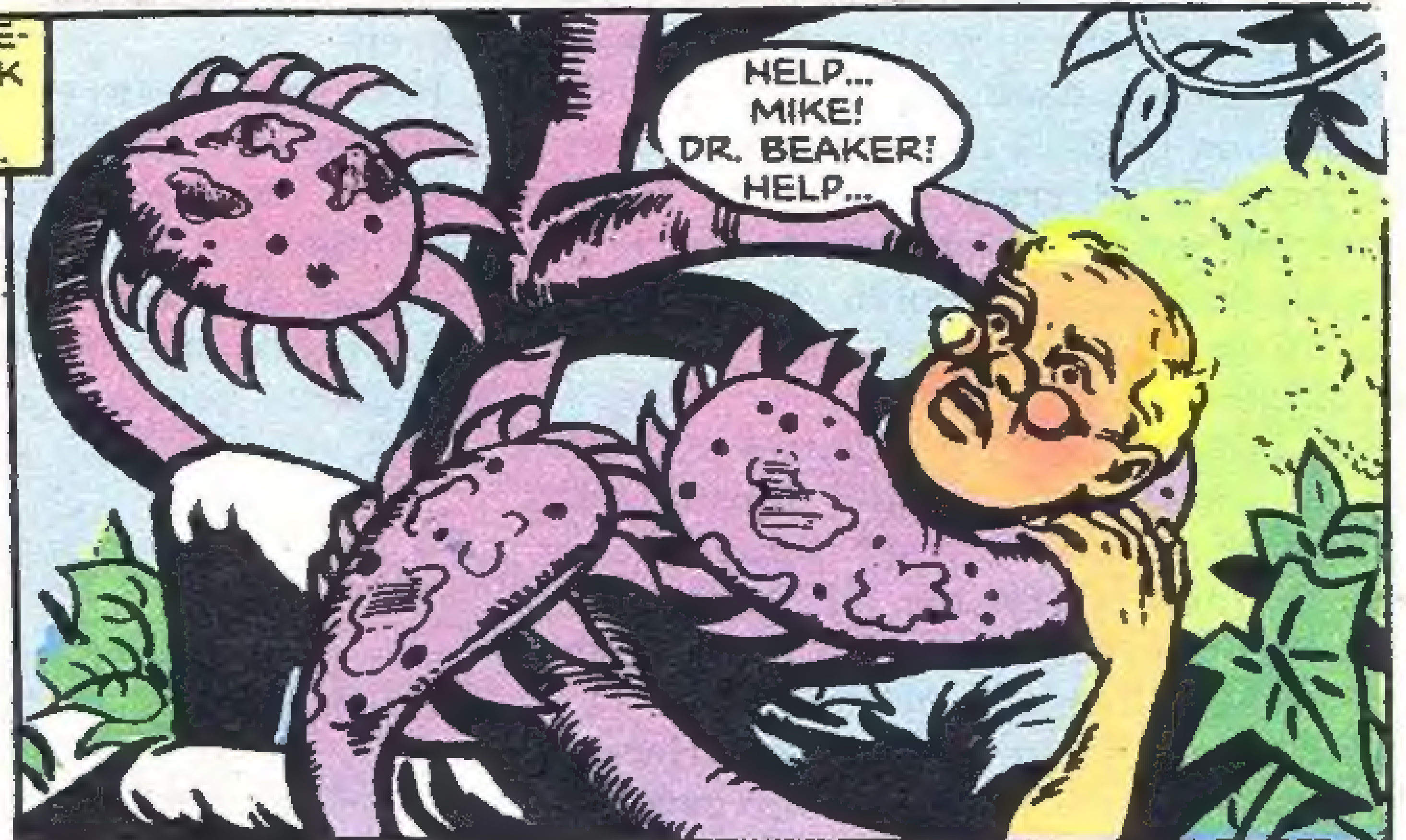
„Heb je lekker geslapen?" vroeg Rob, terwijl hij zijn uiterste best deed het uitgelaten dier te kalmeren. Het vrolijke

Vervolg op blz. 28

De vliegende auto

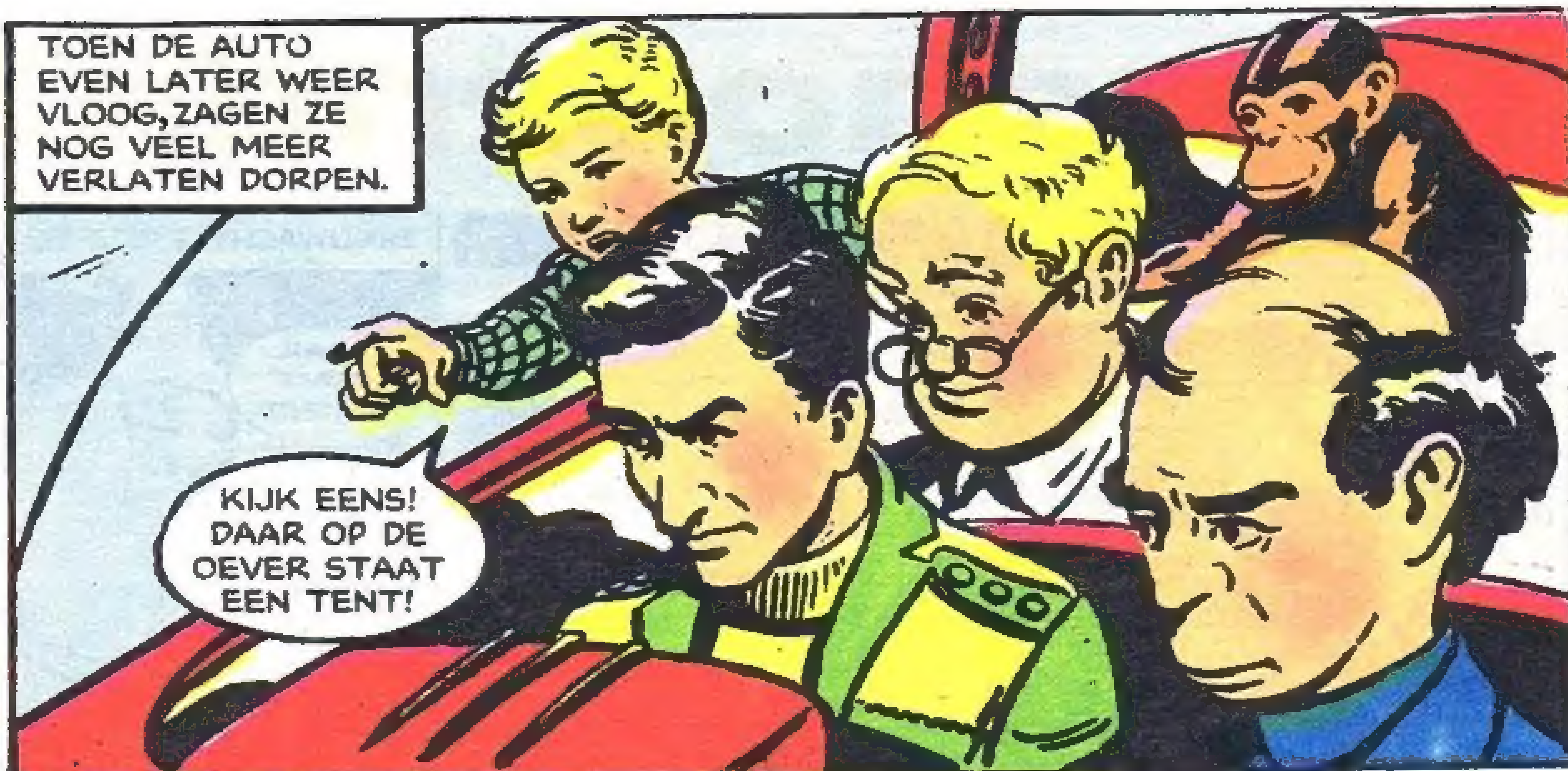

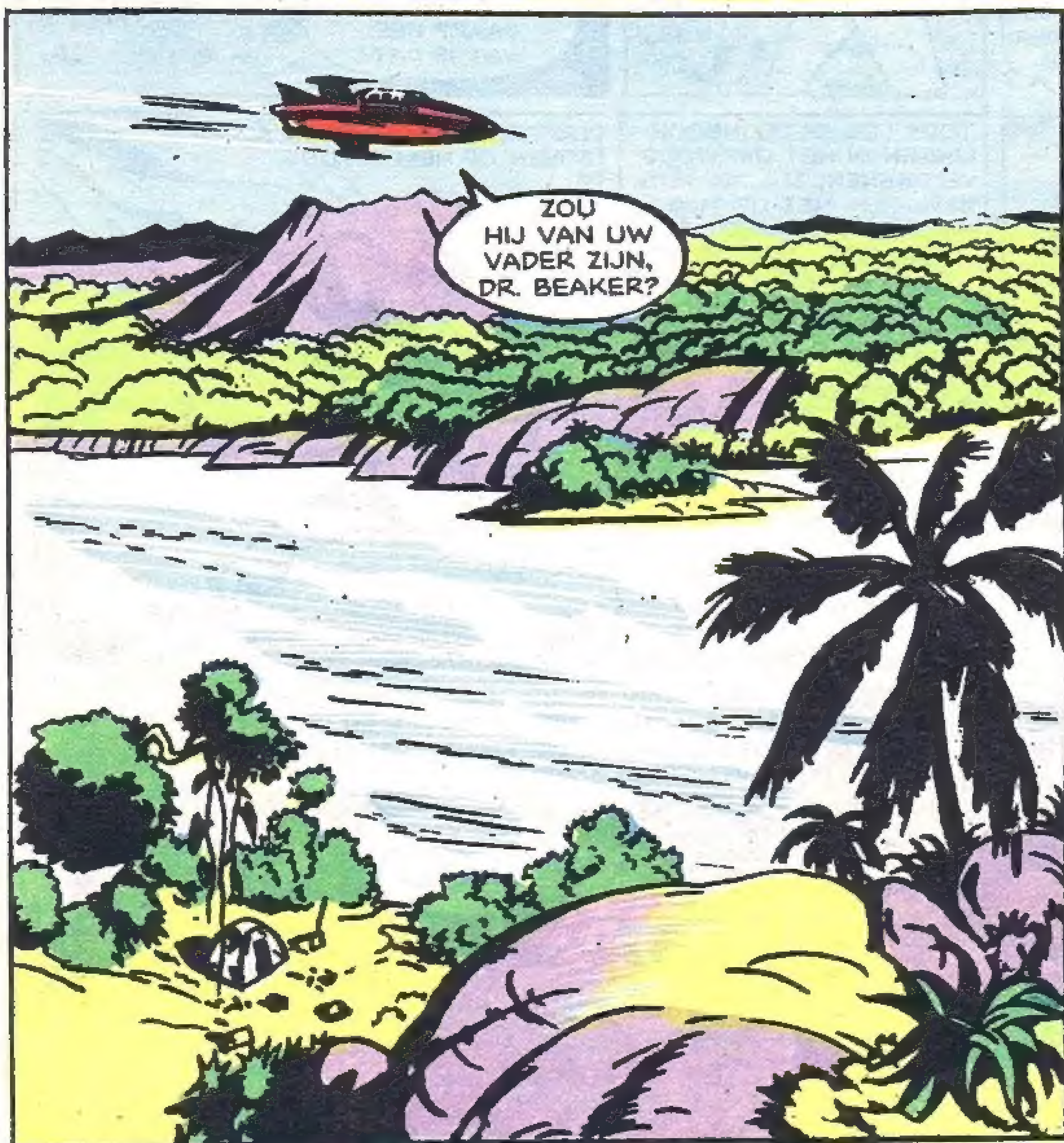

DAAR WIST MIKE OOK GEEN ANTWOORD OP.
LATEN WE DE RIVIER MAAR VERDER VOLGEN.

TOEN DE AUTO EVEN LATER WEER VLOOG, ZAGEN ZE NOG VEEL MEER VERLATEN DORPEN.
KIJK EENS! DAAR OP DE OEVER STAAT EEN TENT!

ZOU HIJ VAN UW VADER ZIJN, DR. BEAKER?

DE AUTO LANDDE ER VLAKBIJ.
JA, MIJN VADER HEEFT HIER GEBIVAKKEERD. ER MOET IETS GEBEURD ZIJN...
IETS WAARDOOR HIJ VOLKOMEN OVERROMPELD IS!

OPEENS BEGON HET AAPJE MITCH TE SCHREEUWEN.
KRI! KRI!
WAT IS ER AAN DE HAND, MITCH?

MIKE! KOM VLUG!

DAAR HEB JE DE OORZAAK VAN DIE VERLATEN DORPEN EN VAN DE VERMISSING VAN UW VADER!

De gehoornde hagedis

NOG GEEN MINUUT LATER RENDEN HUN ACHTERVOLGERS VOORBIJ.

EVEN LATER STOND ALPHA OP EN LUISTERDE.
DENK JE DAT ZE DE PROFESSOR EN CLAIRE TE PAKKEN HEBBEN?
IK DENK HET NIET. JE VRIENDEN BEREIKEN DE TEMPEL WEL. WIJ GAAN OOK VERDER, MAAR NIET LANGS DIT PAD!

NADAT ZE EVEN GELOPEN HADDEN, BEGON ALPHA ECHTER TE STROMPELEN.
IK KAN NIET MEER! DIE PIJL WAS... VERGIFTIGD!
VERGIFTIGD?! WAT...
WEES MAAR NIET BANG. ER BESTAAT EEN BESJE, DAT EEN TEGENGIF BEVAT.

ALPHA GING ZITTEN EN BESCHREEF DE BOOM WAARAAN DIE BESSEN GROEIDEN.
IK ZAL ZE GAAN ZOEKEN. BLIJF RUSTIG ZITTEN, CHEROKEE BLIJFT BIJ JE.

JOY GING VLUG HET BOS IN EN KEEK SPEUREND OM ZICH HEEN.
RODE BESSEN... EN DE BOOM HEEFT EEN VREEMD GETEKENDE BAST.

DAT IS ER EEN! GELUKKIG, HIJ ZIT VOL BESSEN!

JOY KLOM IN DE BOOM EN HAD JUIST EEN FLINKE TROS BESSEN GEPLUKT, TOEN ZE ONDER ZICH EEN GELUID HOORDE.
LEE EN TRACY MET EEN INBOORLING... MAAR WAT DRAGEN ZE DAAR?

HET WAS HET GESCHENK VOOR DE TEMPEL. JOY HOORDE LEE ZEGGEN
ALPHA IS GERAAKT EN ZAL DE TEMPEL NOOIT BEREIKEN. DANK ZIJ ONS GESCHENK KUNNEN WE NU ONS PLAN OM DE SCHAT TE ROVEN UITVOEREN!
DE SCHAT UIT DE TEMPEL! MAAR WAT HEEFT DIE BESCHILDERDE PAAL DAARMEE TE MAKEN?

JOY HAASTTE ZICH TERUG NAAR ALPHA, GAF HEM HET SAP VAN DE BESSEN TE DRINKEN EN VERTELDE DAARNA WAT ZE GEHOORD EN GEZIEN HAD.
JE MOET DIRECT DE PRIESTERS IN DE TEMPEL GAAN WAARSCHUWEN!
EN JIJ DAN?

IK MOET EERST WAT RUSTEN. LUISTER, DAN ZAL IK JE VERTELLEN HOE JE LOPEN MOET.

ONDERTUSSEN IN DE TEMPEL...
ER ZIJN VREEMDELINGEN GEVONDEN IN HET OERWOUD. ZE ZEGGEN DAT ZE NIEUWS HEBBEN OVER ALPHA!
BRENG HEN HIER!

DE PROFESSOR EN CLAIRE WERDEN BIJ DE LEIDER VAN DE ZONEN VAN DE ZON GEBRACHT.
U ZEGT DAT U EEN VRIEND BENT VAN ALPHA. DAN MOET HIJ U EEN EMBLEEM GEGEVEN HEBBEN!
NEE, HIJ ZOU ONS ZELF HIER BRENGEN, MAAR WIJ WERDEN GESCHEIDEN...

Roger Barlow

11

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway, die zij winnen. De volgende dag vliegen professor Crowell en dr. Steele naar de havenplaats Valdez. Sandy en Jerry gaan naar het Kodiakeiland, waar zij kennismaken met professor Stern en de rugbyspeler Chris Hanson. Samen met hen en een buurman, Vladimir Thorsen, gaan de jongens de volgende dag op de berejacht.*

Jerry had deze woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of het geluid van een stuk steen, dat aan de overzijde van het ravijn van de helling rolde, trok hun aandacht. En daar, naast een rotsblok recht tegenover hen, stond de grootste beer die zij ooit gezien hadden. Zijn langharige, donkere pels had hier en daar zilverkleurige vlekken en het haar van zijn buik hing bijna tot op de grond. Het dier scheen zich niet bewust van hun aanwezigheid.

„Ik geloof dat hij ons niet in de gaten heeft," fluisterde Sandy tegen Jerry. „Beren hebben over het algemeen slechte ogen. En hij kan ons ook niet ruiken, want de wind staat hierheen."

Maar de paarden roken de beer wel en begonnen te hinniken en met hun hoeven op de grond te stampen. De Kodiakbeer flapperde met zijn oren, hief zijn kop op en stak snuivend zijn neus in de lucht. Langzaam richtte hij zich op zijn achterpoten op.

Jerry kon een kreet van verbazing niet onderdrukken. „Alle mensen. Wat een kanjer."

Toen de beer zich opgericht had, zag Sandy op de linkerschouder van het dier een donkerrode vlek. „Hij is al een keer aangeschoten," zei hij. Hij perste zijn lippen op elkaar en bracht het grote geweer aan zijn schouder. „Nou, daar gaat ie dan." Hij keek Jerry aan en voegde eraan toe: „Neem jij hem ook onder schot, voor het geval ik mis."

„Ik ben zo zenuwachtig dat ik hem toch niet kan raken," antwoordde Jerry gejaagd, maar hij bracht zijn geweer toch aan zijn schouder.

„Het is niet moeilijk," zei Sandy. „De afstand is ongeveer honderd meter. Ik zal proberen hem voor de kop te schieten. Richt jij maar onder de linkerschouder. En doe je handschoenen uit, rare."

Sandy richtte op een plek tussen de ogen van de beer. Voorzichtig legde hij zijn vinger om de trekker. Het volgende ogenblik klonk er een oorverdovende knal en het geweer sloeg zo hard terug, dat Sandy achterover van de steen rolde. Hij bleef een paar seconden verdoofd op de grond liggen, toen greep Jerry hem bij zijn sneeuwjack en trok hem overeind.

„Wat slaat dat ding hard terug," mompelde Sandy.

„Vergeet dat nou maar," zei Jerry, die opgewonden heen en weer sprong. „Je hebt hem geraakt. Kijk maar. Sandy Steele, de meester-scherpschutter. Buffalo Bill zou van jou nog iets kunnen leren."

Sandy tuurde in het ravijn. De beer lag als een vormeloze hoop op de grond.

„Kom mee," riep Jerry en trok Sandy aan zijn arm. „Laten we de anderen gaan zoeken. Wat zullen die aanstonds opkijken, zeg." Zijn geweer als een bergstok gebruikend begon hij langs de helling naar beneden te lopen. Sandy haalde hem beneden in en trok het geweer uit zijn han-

den. „Dat moet je nooit doen," riep hij. „Sufferd die je bent. Je had jezelf wel voor je hoofd kunnen schieten of in je hand. Dat geweer is geladen en daar moet je rekening mee houden. Je mag het nooit op jezelf of op een ander richten."

Jerry bloosde en sloeg zijn ogen neer. „Je hebt gelijk, Sandy. Dat was stom van me. Ik was zo blij, dat ik er niet aan dacht."

„Goed." Sandy gaf hem het geweer terug en samen drongen ze door de struiken, die rond de berken groeiden. Ze klommen aan de andere kant van het ravijn tegen de helling op en op dat ogenblik voelde Sandy iets zwaars tegen zijn rechterheup. Hij stak zijn hand in zijn zak en voelde de metalen handgreep van de revolver. Hij had het wapen na de wedstrijd volkomen vergeten.

Hij had zijn hand juist weer uit zijn zak, toen Jerry, die voorop liep, de rand van het ravijn bereikte. Op het ogenblik dat hij eroverheen kon kijken, hield hij plotseling halt en uitte een wilde kreet. Vlak voor Jerry stond een kolossale beer die zich over hem heen boog. Sandy kon de met bloed doorlopen ogen van het monster duidelijk zien. Hij besefte dat zij hier tegenover het gevaarlijkste dier ter wereld stonden: een gewonde Kodiakbeer.

„Jerry! Je geweer. Schiet!" gilde Sandy.

Jerry gehoorzaamde automatisch, bracht het lange geweer aan zijn schouder en vuurde. De kogel kwam tussen de poten van de beer terecht en joeg een wolk van zand en stof op. Het schot had zijn doel gemist en toch was het hun redding. Door de terugslag van het wapen verloor Jerry zijn evenwicht en tuimelde halsover-kop de helling af. Op dat moment trok Sandy de revolver uit zijn zak en richtte op het dier. Terwijl de beer zich op de voorpoten verhief om tot de aanval over te gaan, schoot hij. Op deze korte afstand moest het schot wel raak zijn. Sandy schoot nog een keer, draaide zich daarna om en holde de helling af. Toen hij beneden aankwam, was Jerry juist overeind gekrabbeld. „Kom," riep Sandy, „we klimmen in een boom."

Ze renden samen in de richting van het struikgewas. Sandy herinnerde zich dat ze langs een dikke berk gekomen waren. Hij holde erheen, zette zijn voet tegen de stam en klom naar boven. Na enige tijd begon de boom onder zijn gewicht door te buigen en hij besloot niet hoger te klimmen. Met een angstig gezicht keek hij naar beneden, terwijl hij half en half verwachtte Jerry in een dodelijke omhelzing met de beer te zien. Maar noch Jerry noch de beer was ergens te bekennen.

„Hier ben ik," riep Jerry en het klonk zo dichtbij, dat Sandy van schrik bijna de tak losliet waarop hij zat. Jerry bengelde aan de tak van een boom naast de zijne. Hij had er zijn benen omheen geslagen en schoof voorzichtig in Sandy's

Sandy kon de met bloed doorlopen ogen van het monster duidelijk zien.

richting. Ondanks de ernst van de situatie moest Sandy lachen.

Jerry keek hem verschrikt aan en zei: „Hee, zeg, ben jij niet lekker? Hou onmiddellijk op met dat idiote gegiechel."

„Maak je geen zorgen," antwoordde Sandy. „Ik had je alleen niet hierboven verwacht."

„O nee? Dacht je soms dat ik beneden die oude knaap aan de praat hield, tot jij buiten schot was?"

„Ik snap niet hoe jij in zo korte tijd zo hoog geklommen bent. Ik heb je niet eens zien klimmen."

„Jongen," zei Jerry, „als jij van even dichtbij met dat beest had kennis gemaakt als ik, dan zat je nu in het topje van de hoogste boom van het hele eiland."

Beneden hen was nog steeds geen spoor van de beer te bekennen. Sandy keek naar de rotsachtige helling, waar zij hem ontmoet hadden, maar ook daar was niets te zien. Opeens werd zijn aandacht getrokken door het geklepper van paardehoeven aan de andere kant van het ravijn. Even later kwamen professor Stern en de anderen aanrijden.

„Hallo," riep Sandy. „Hierheen. We zitten in de boom."

Professor Stern keek verbaasd naar boven, maar aan zijn gezicht was te zien dat hij opgelucht was. „Wat voeren jullie in vredesnaam daar in die boom uit en wat hadden die schoten daarstraks te betekenen?"

„We hebben de beer geschoten. Maar even later werd hij weer levend en kwam ons achterna. Of liever: hij heeft een omtrekkende beweging gemaakt en wachtte ons aan de rand van het ravijn op." Sandy zag de verwarring op het gezicht van de professor en lachte: „Dat was pas een jachtavontuur, vindt u niet?"

„Ja, wat je zegt," gaf professor Stern toe. „Maar waar zit die beer nu?"

„Geen idee."

Thorsen en Chris Hanson gingen op onderzoek uit. Met hun geweer in de aanslag liepen ze het ravijn in. De professor stapte van zijn paard en ging achter hen aan. Voorzichtig baanden de mannen zich een weg door de struiken. Voor ze de overzijde van het ravijn bereikt hadden, waren ze uit het gezicht verdwenen.

Na een paar minuten van doodse stilte begon Sandy zenuwachtig te worden.

„Misschien staat die dikzak wel achter een boom," zei Jerry, „klaar om iedereen die voorbijkomt een tik op zijn hoofd te geven."

Na een poosje hoorden zij professor Stern roepen: „Kom maar naar beneden, jongens."

Verbaasd zei Sandy: „Wat raar. De beer is er zeker vandoor gegaan." Vlug liet hij zich op de grond zakken.

Toen ze uit de struiken kwamen, bleven ze allebei stokstijf staan. Sandy deed zijn ogen dicht en opende ze daarna weer. Hij kon niet geloven dat datgene wat hij zag werkelijkheid was. Onder aan de helling stonden de drie mannen, alle drie met een trotse uitdrukking op het gezicht. Aan hun voeten lag de beer. . . dood.

„W-weten jullie wel zeker dat hij dood is?" stamelde Sandy.

„Kijk maar uit," zei Jerry, „hij heeft al een keer een grapje uitgehaald."

Thorsen duwde met zijn voet tegen het berelijf. „Zo dood als een pier, jongens, wat ik je zeg."

„Gelukkig zijn we van dat monster af," zei professor Stern. „En vertel nu eens wat jullie allemaal meegemaakt hebben."

De jongens begonnen allebei tegelijk te praten en vertelden in geuren en kleuren hun avontuur met de beer.

„Ik heb eens een film gezien," zei Jerry. „Die heette King Kong of zo iets en daar kwam een meisje in voor, dat een ontmoeting had met een reusachtige gorilla. Nou, ik was net zo bang als zij toen ik die knaap hier voor me zag staan. Alle mensen."

Sandy nam de revolver uit zijn zak. „Dit ding heeft ons het leven gered," zei hij.

Thorsen nam hem aan en bekeek hem met bewondering. „Prima wapen. En beroemd. Heeft zijn waarde al vele keren bewezen."

„Hij heeft nu zelfs een beer angst aangejaagd en dat wil wat zeggen," zei Chris Hanson.

„. . . maar even later werd hij weer levend en kwam ons achterna."

„Ja, ja," zei professor Stern, „maar de jongens hebben ook een boel geluk gehad. Het eerste schot met het geweer heeft het dier doen schrikken. Toen jullie dachten dat hij dood was en het ravijn in renden, was hij waarschijnlijk nog een beetje verdoofd, anders had je nooit de kans gekregen om nog eens te schieten. Een van de revolverschoten heeft de halsslagader geraakt. Echt, jullie hebben geluk gehad."

„O, dat ben ik direct met u eens, professor," zei Sandy. „Ik geloof ook niet dat ik door dit avontuur al een doorgewinterde berejager geworden ben."

HOOFDSTUK XIII

De verlaten mijn

Twee dagen later brachten de families Stern en Hanson de jongens naar het vliegveld. De professor had beloofd de huid van de beer naar Valley View te sturen zo gauw hij geprepareerd was. „Je kunt hem bij wijze van trofee thuis voor de haard leggen," zei hij tegen Sandy.

„Ik denk dat ik hem aan onze school cadeau geef," zei Sandy.

„Welja, dan kun je aan elke nieuweling vertellen wat voor held jij wel bent," lachte Jerry.

Sandy begon ook te lachen. „Ik geloof niet dat ik veel van een held had toen ik daar boven in die boom zat."

Piloot Parker verscheen in de deur van de machine. „Zijn jullie klaar, jongens?"

De jongens namen van iedereen afscheid en gingen naar binnen.

Mevrouw Stern wuifde en riep: „Nog wel bedankt voor het berevlees, hoor."

„Bewaart u maar een stukje in de ijskast," riep Jerry terug. „We komen het een volgende keer weleens opeten."

De piloot deed de deur dicht en schoof er de grendel voor. Daarna liep hij naar de cockpit. „Riemen vast, jongens," commandeerde hij. Het vliegtuigje startte en was spoedig los van de grond. Toen ze boven de baai vlogen, keek Sandy voor het laatst naar de koepels van de Russische kerk en naar het kleine haventje, waar vroeger de bonthandelaars in- en uitvoeren. De zon scheen op het helderblauwe water. Toen zette het toestel koers in noordoostelijke richting.

Sandy maakte zijn riem los en liep naar de cockpit. „Hoe lang is het vliegen naar Cordova?" vroeg hij.

„Met deze gunstige wind niet meer dan twee uur," zei Parker. „We zijn er omstreeks tien uur. Je vader en professor Crowell willen vanmiddag naar Juneau vertrekken."

Sandy knikte. „Vandaar gaan we met een lijntoestel terug naar Seattle."

Parker draaide zich half om in zijn stoel. „Gaan jullie dan niet per auto over de highway?"

„Nee. Professor Crowell vindt de tocht in de winter te vermoeiend. Hij laat zijn honden tot het voorjaar hier. En tenslotte moeten Jerry en ik weer op tijd op school terug zijn. Daarom gaan we met het vliegtuig."

Jerry had het gesprek met een half oor gevolgd. Nu keek hij van zijn boek op en zei: „Hee, Sandy, op het ogenblik zitten de jongens in Valley View bij juffrouw Remson in de Franse les. Machtig idee, hè, dat wij hier hoog en droog in de lucht zitten en zij ons niks kan maken?"

„En of," zei Sandy. „En volgens mij zou juffrouw Remson er niks op tegen hebben als jij altijd zo ver weg bleef."

Parker wees op een rij bergen, die in het noordwesten aan de horizon zichtbaar waren. „Jammer dat jullie geen tijd hebben om het Dal van de Eeuwige Rook te bezoeken."

„Wat een leuke naam. Wat is dat voor een dal?"

„Voor de uitbarsting van de Katmai in 1912 was daar een vruchtbare streek. Door die uitbarsting werd alles bedekt met een dikke laag rotsgesteente en gruis. De eruptie was zo hevig, dat de mensen op het Kodiakeiland — een goede honderd kilometer verderop — het stof en de as van hun daken moesten scheppen."

Sandy floot zachtjes. „Dat lijkt bedenkelijk veel op de ontploffing van een atoombom."

„Ja, en misschien was het nog wel erger," zei Parker. „Na de uitbarsting van de vulkaan heeft er in het dal een soort aardbeving plaatsgehad. Het gevolg daarvan was, dat er honderden kleine kraters ontstonden, waaruit onafgebroken rook en stof opstegen. In de loop van de tijd zijn er een stuk of zeven van dergelijke kraters overgebleven, maar het hele dal is een verlaten woestenij."

Parker vertelde de jongens allerlei bijzonderheden over het land, waar zij overheen vlogen, en voor ze er erg in hadden, naderden ze Cordova. Het was niet druk op het vliegveld en ze konden meteen landen.

Een kwartier na de landing waren ze in de auto van een technicus van het vliegveld op weg naar de stad. Piloot Parker was op het vliegveld achtergebleven om zijn toestel grondig na te kijken voor de vlucht naar Juneau. Hij had de jongens verteld dat hij ongeveer één uur dacht te vertrekken.

Piloot Parker verscheen in de deur van de machine. „Zijn jullie klaar, jongens?"

De technicus zette hen af voor het ouderwetse hotel, waar dr. Steele logeerde. De man van de receptie zei dat de geleerden hier inderdaad logeerden, maar dat hij hen sinds de ochtend van de vorige dag niet meer gezien had.

„Weet u zeker, dat ze niet teruggekomen zijn, terwijl u weg was?" vroeg Sandy.

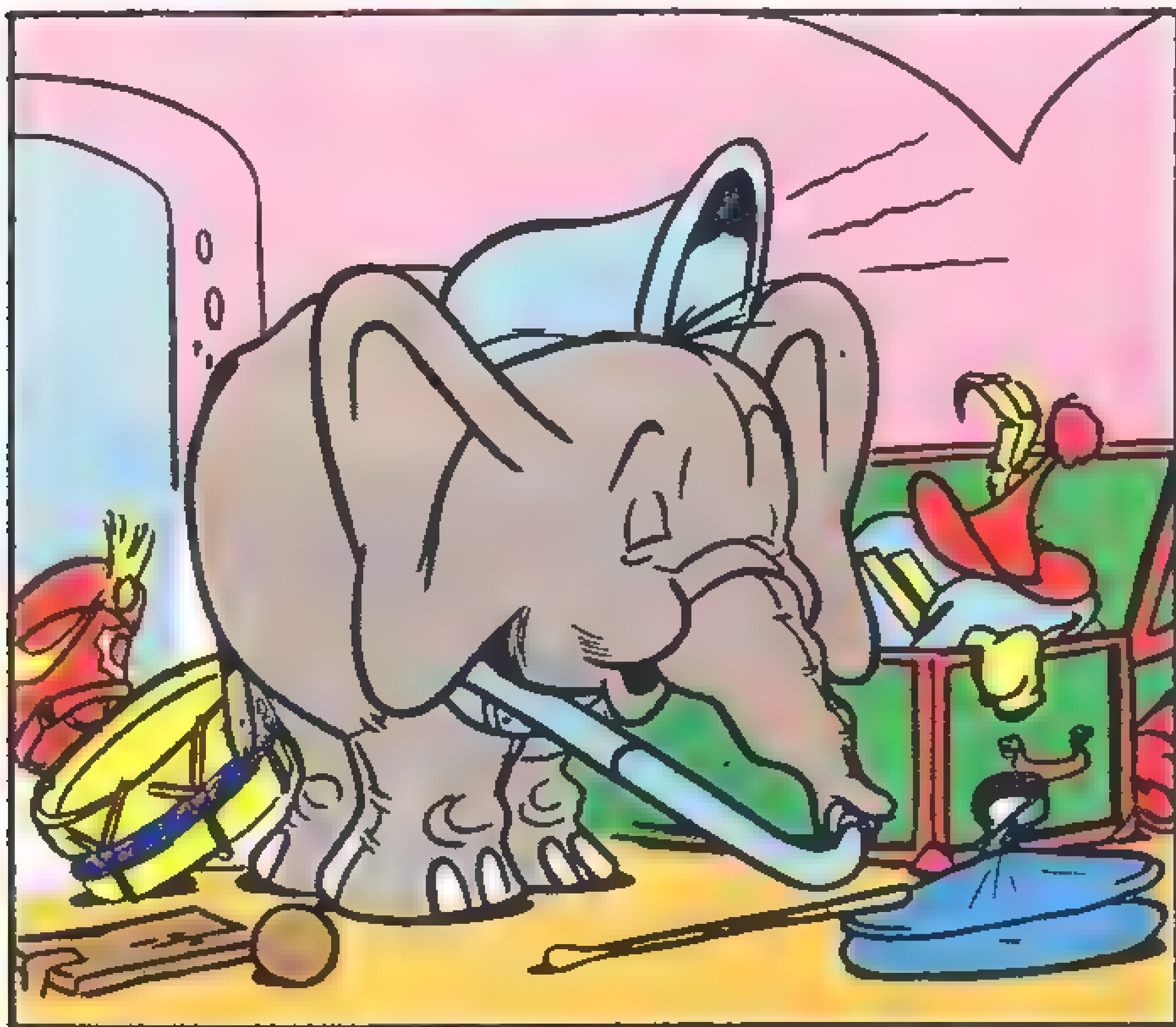
„Absoluut zeker. Het kamermeisje heeft me vanmorgen verteld dat hun bedden niet beslapen waren."

Sandy keek Jerry aan. „Dan zal er niets anders opzitten dan op hen te wachten."

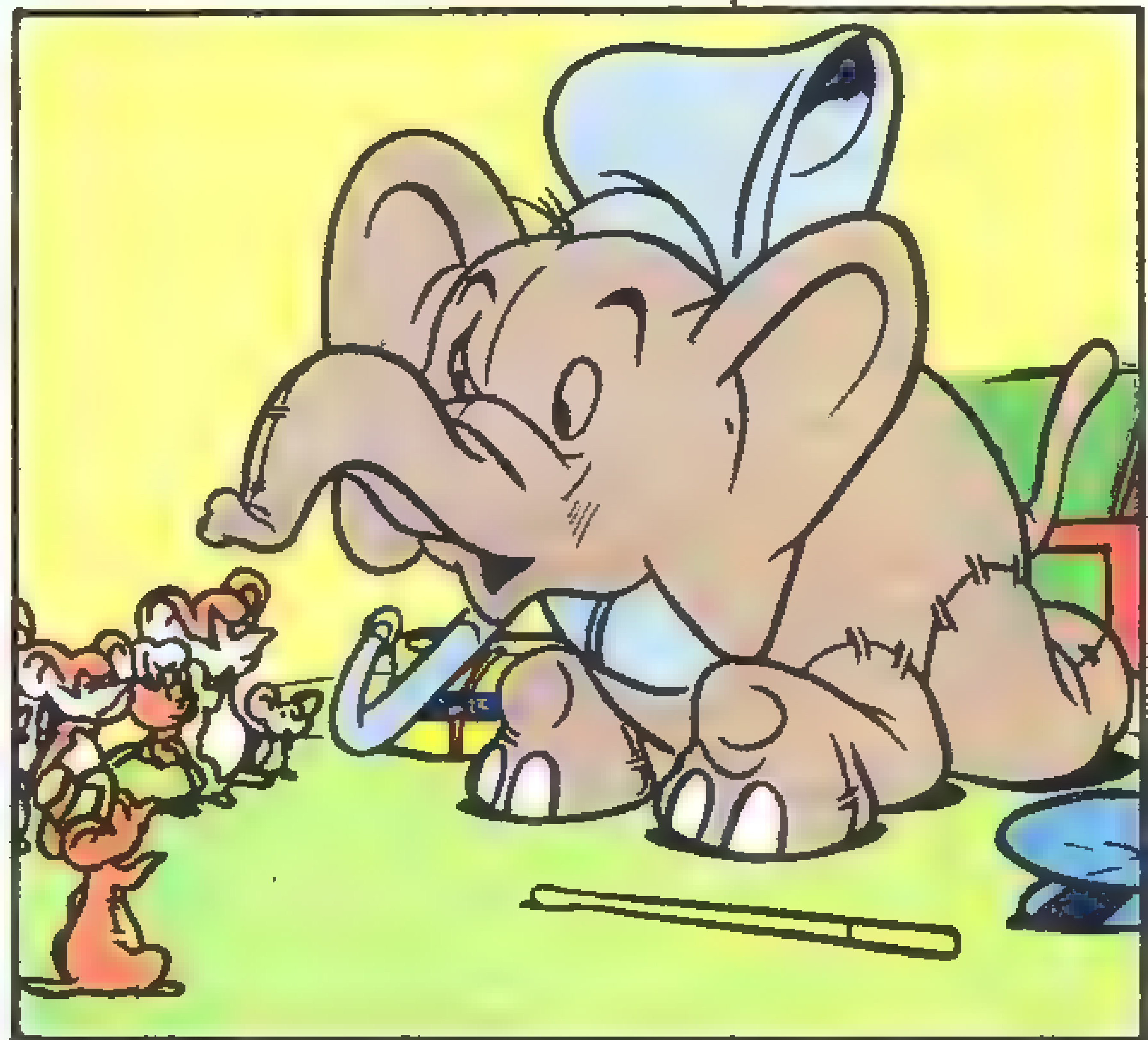
De man gaf hun de sleutel van een van de kamers die dr. Steele en de professor gehuurd hadden. Toen ze naar binnen gingen, zagen de jongens tot hun verbazing, dat de beide geleerden zelfs hun koffers nog niet gepakt hadden. Kleren, boeken en toiletspullen lagen overal verspreid.

Wordt vervolgd

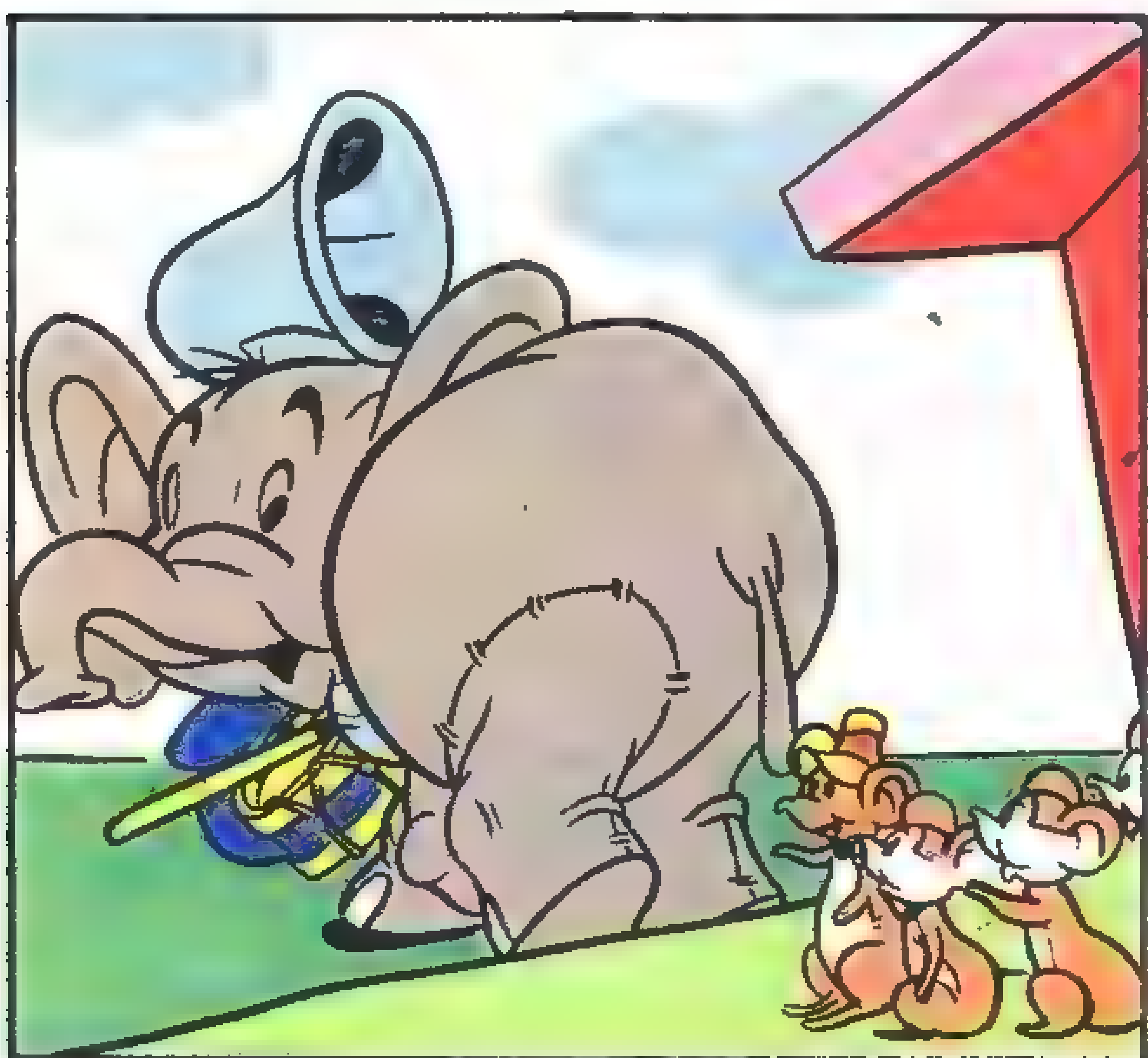
SPELEND

Della de olifant was zijn huis aan het opruimen en hij vond daarbij allerlei dingen, waarvan hij al lang vergeten was dat hij ze bezat. „Wat leuk," zei hij, „daar vind ik mijn oude bas ook. Ik wist niet eens dat ik die nog had!" Hij pakte de bas beet en begon erop te blazen.

„Hoempa, hoempa," klonk het door het huis. Della blies zo hard hij kon en hij kreeg er hoe langer hoe meer plezier in. Maar de muizen, die in Della's huis woonden, vonden er niets aan en toen Della even ophield met blazen om adem te halen, riepen ze kwaad: „Ga ergens anders lawaai maken!"

„Of jij gaat ergens anders zitten blazen óf wij gaan verhuizen," zei pa muis. „Nee," zei Della, „dat moet je niet doen, hoor. Ik vind het veel te leuk dat jullie hier zijn. Ik weet er wel wat op. Ik neem al mijn muziekinstrumenten mee en ik ga buiten muziek maken." En daar ging hij.

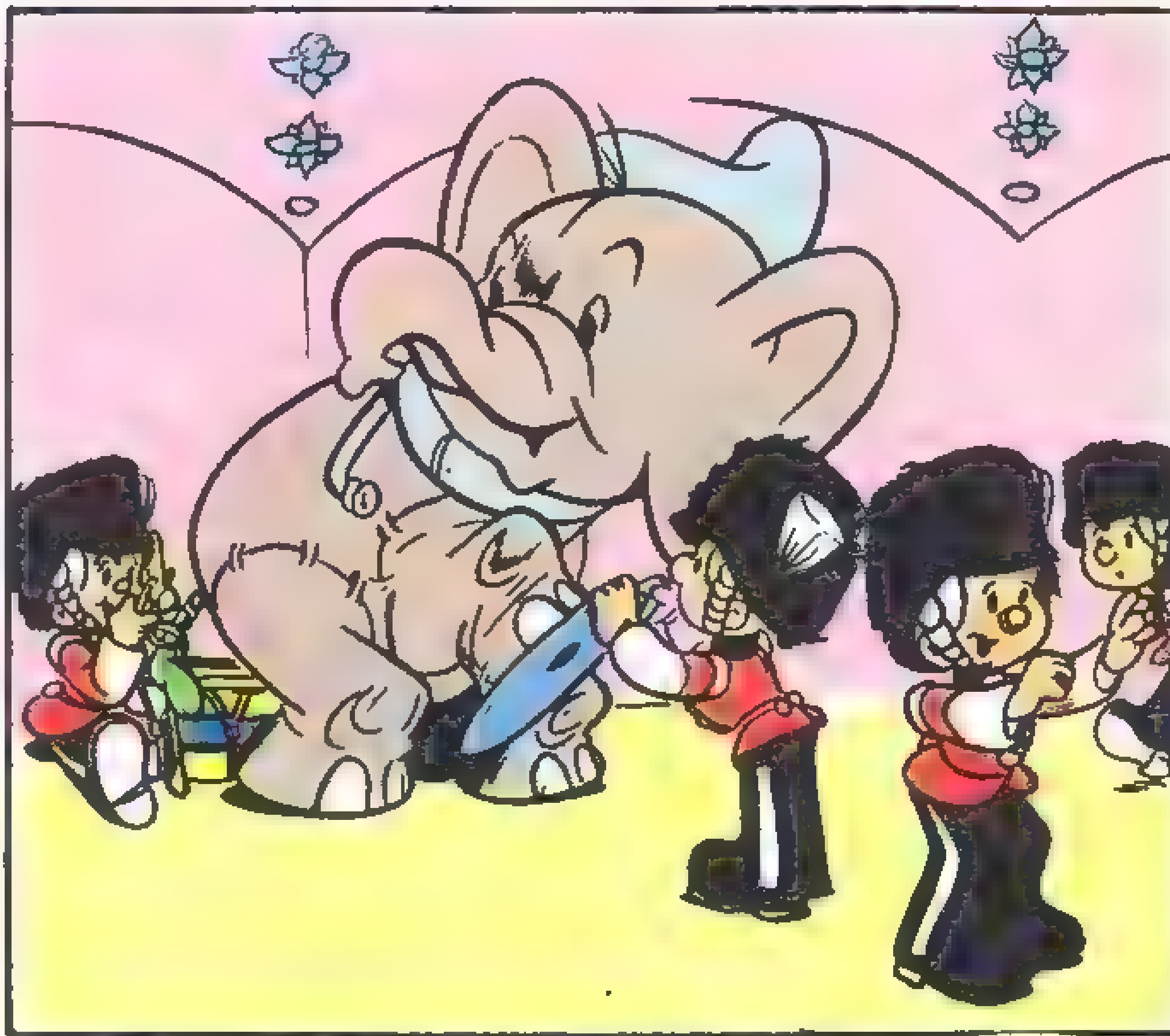
Della liep een heel eind weg, want hij wilde niet dat zijn vriendjes de muizen last van hem hadden. Toen hij tenslotte een geschikt plekje gevonden had, begon hij te spelen, maar op dat ogenblik begon het te regenen. Tommie en zijn vrienden, die vlakbij een feestje hadden, hoorden hem.

SPEELGOED

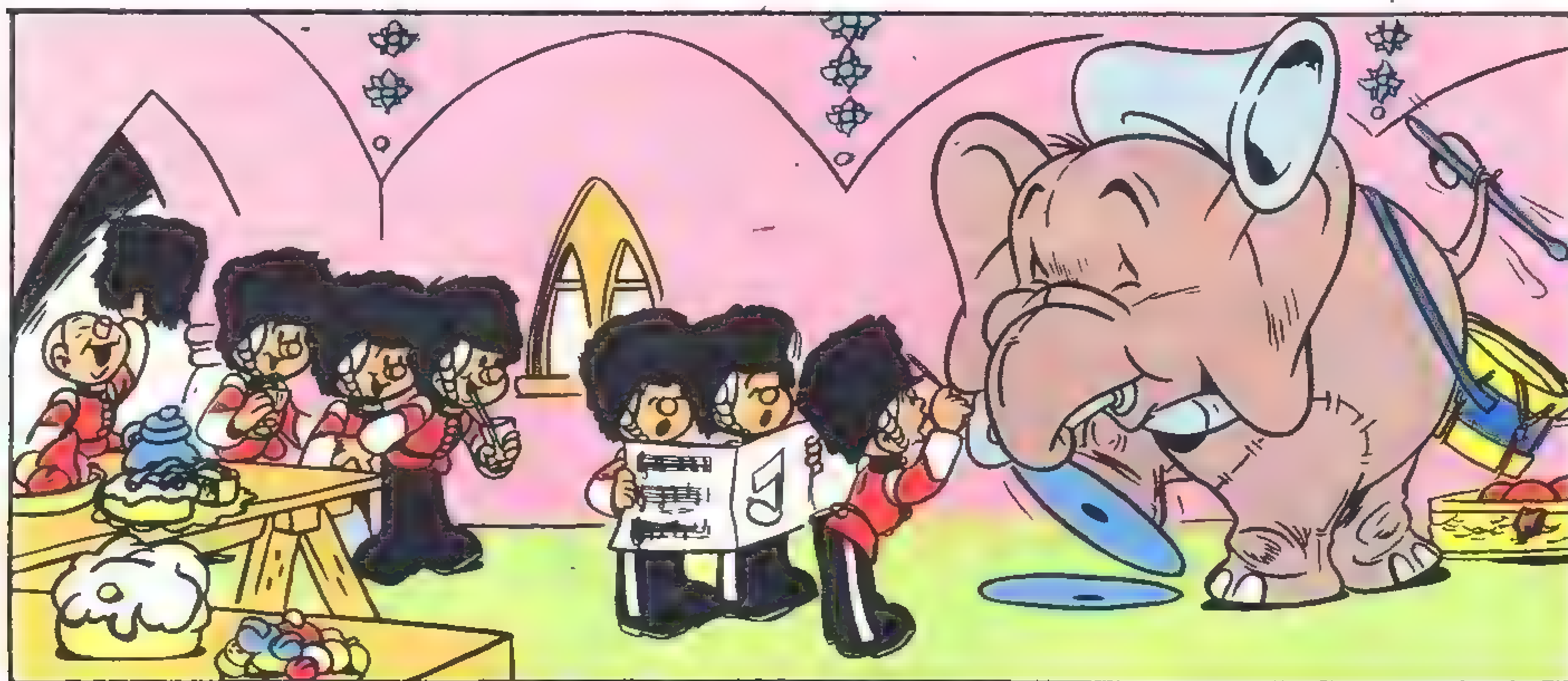

„Kom, jongens," zei Tommie, „laten we Della binnenroepen, dan kan hij iets voor ons spelen." En dus gingen Tommie, Mick en Dick naar buiten en vroegen aan de olifant of hij met hen mee wilde gaan. Della keek verbaasd op en vroeg waar ze hem mee naar toe wilden hebben.

„We willen graag dat je op ons feestje komt," zei Tommie. „Ja, dat zou leuk zijn," lachte Della. „En wat moet ik doen op dat feestje?" „Dat zal ik je laten zien," zei Tommie en tot Della's verbazing bond hij een trommelstok aan zijn staart, terwijl Dick een bekken aan zijn poot vastmaakte.

„Nu kun je een heleboel instrumenten tegelijk bespelen, Della," zei Tommie. „Je bent gewoon een heel orkest. Ik ga voor je staan en sla de maat." Della begon te lachen, maar hij vond het een goed idee. „Klaar?" riep Tommie. Della knikte. „Een, twee,drie, daar gaan we," zei Tommie.

Toen begon Della op zijn bas te blazen, met de bekkens te slaan en op zijn trom te roffelen. Het was een leuk gehoor. Dick en Mick zongen samen een lied en de andere soldaten vormden een koor. Er was van alles te eten en het werd een erg leuk feest, waarvan iedereen volop genoot.

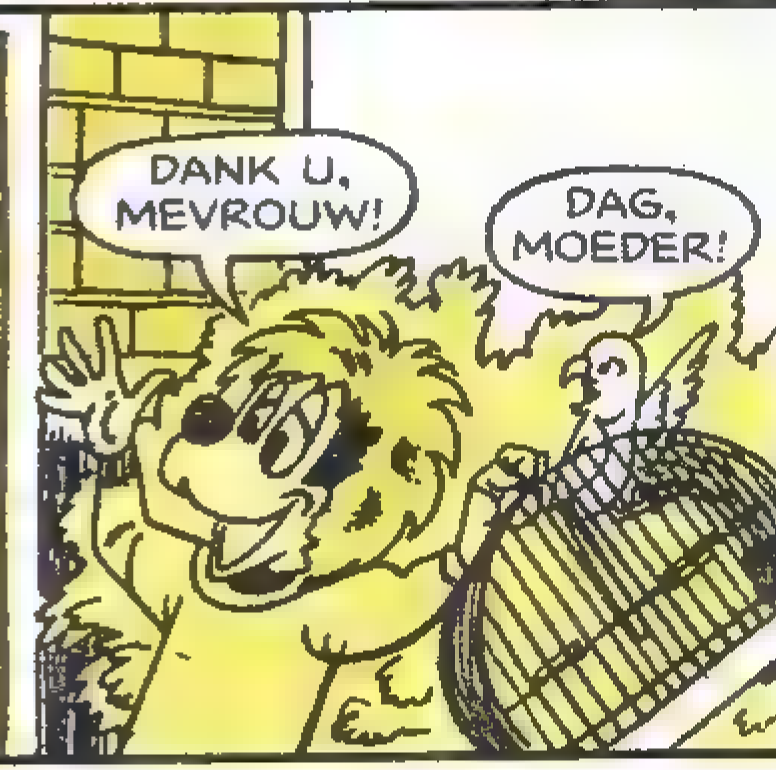

Voor onze jongere lezers (en natuurlijk mogen de ouderen er ook gerust hun kracht op beproeven) brengen we deze week een grote tekening om zelf te kleuren. Op de bladzijde hiernaast zie je hem staan. Ga maar gauw aan de slag en maak er iets moois van. Veel succes gewenst!

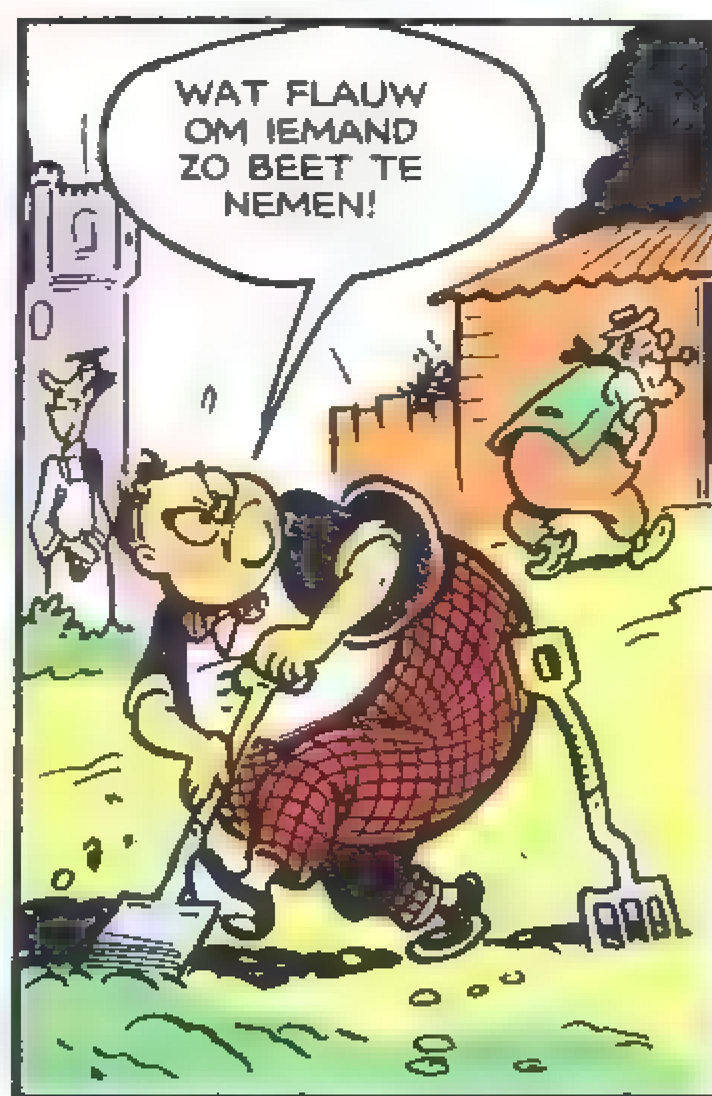
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

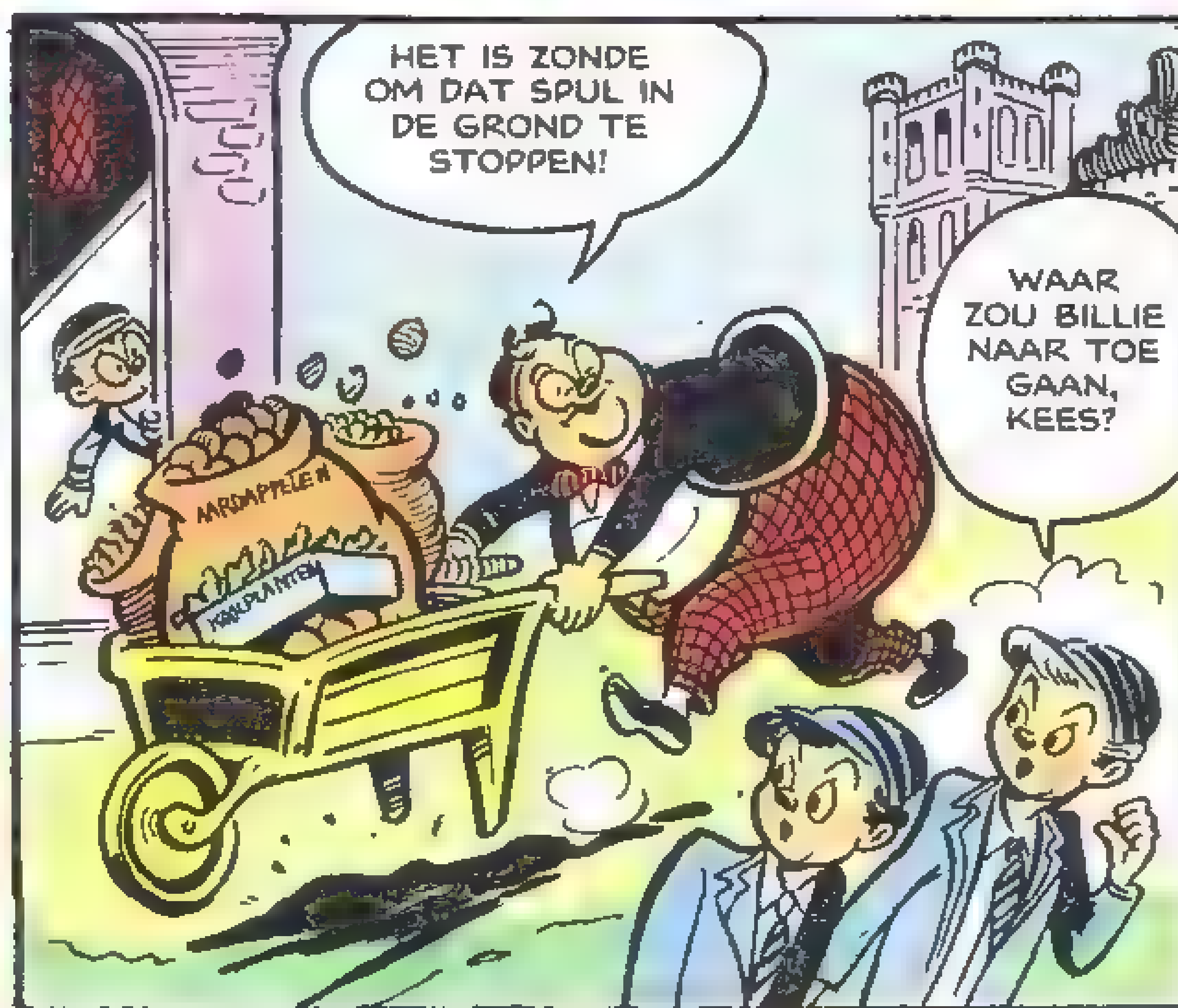

HIER STAAT DAT ER EIGENLIJK OOK EEN KLUIF IN HOORT!
KOOKBOEK

IK ZAL EENS KIJKEN OF ER IN DE KEUKEN IETS TE HALEN VALT!

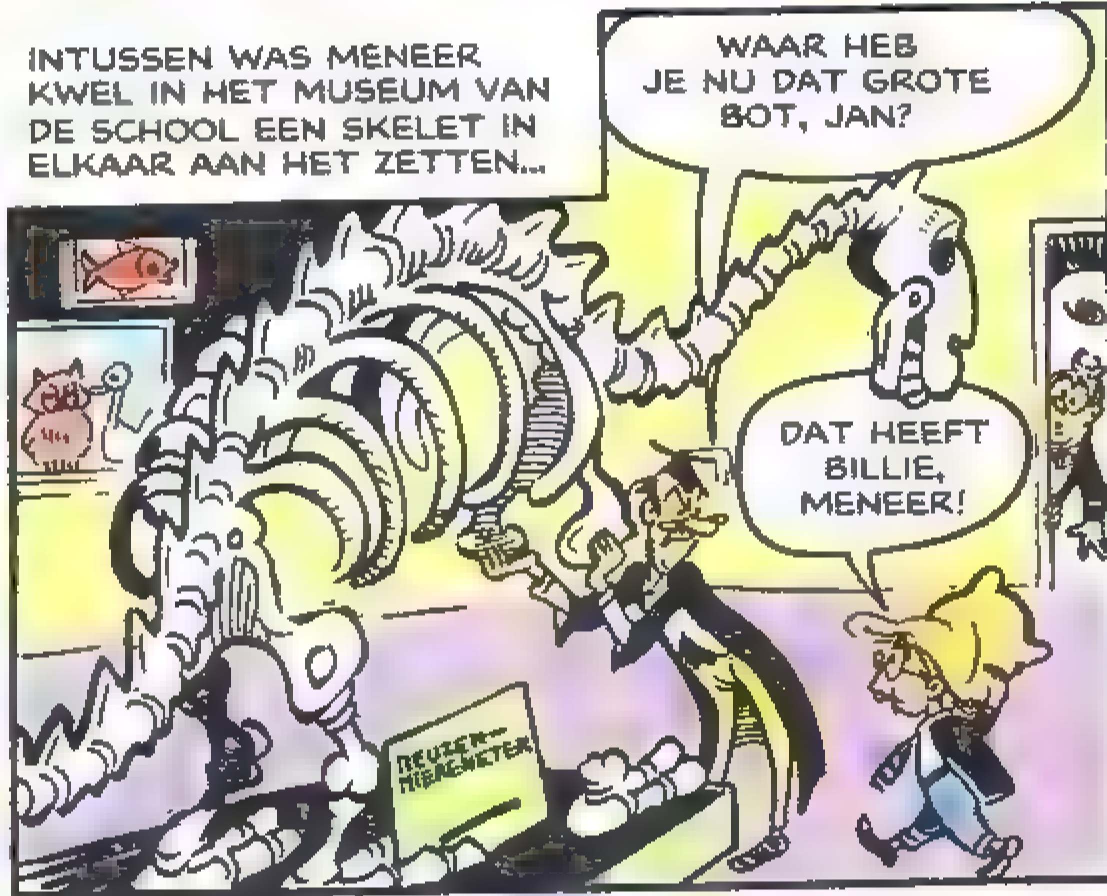

TJONGE, WAT EEN ENORM BEEN HEEFT JAN DAAR!

DAT HEB IK JUIST NODIG!

IK VRAAG ME AF WAAR JAN MET DAT BEEN NAAR TOE GING!

LAAT HET TWINTIG MINUTEN KOKEN. GOED, DAN GA IK EVEN EEN EINDJE WANDELEN!

TJONGE, WAT ZAL IK STRAKS SMULLEN!

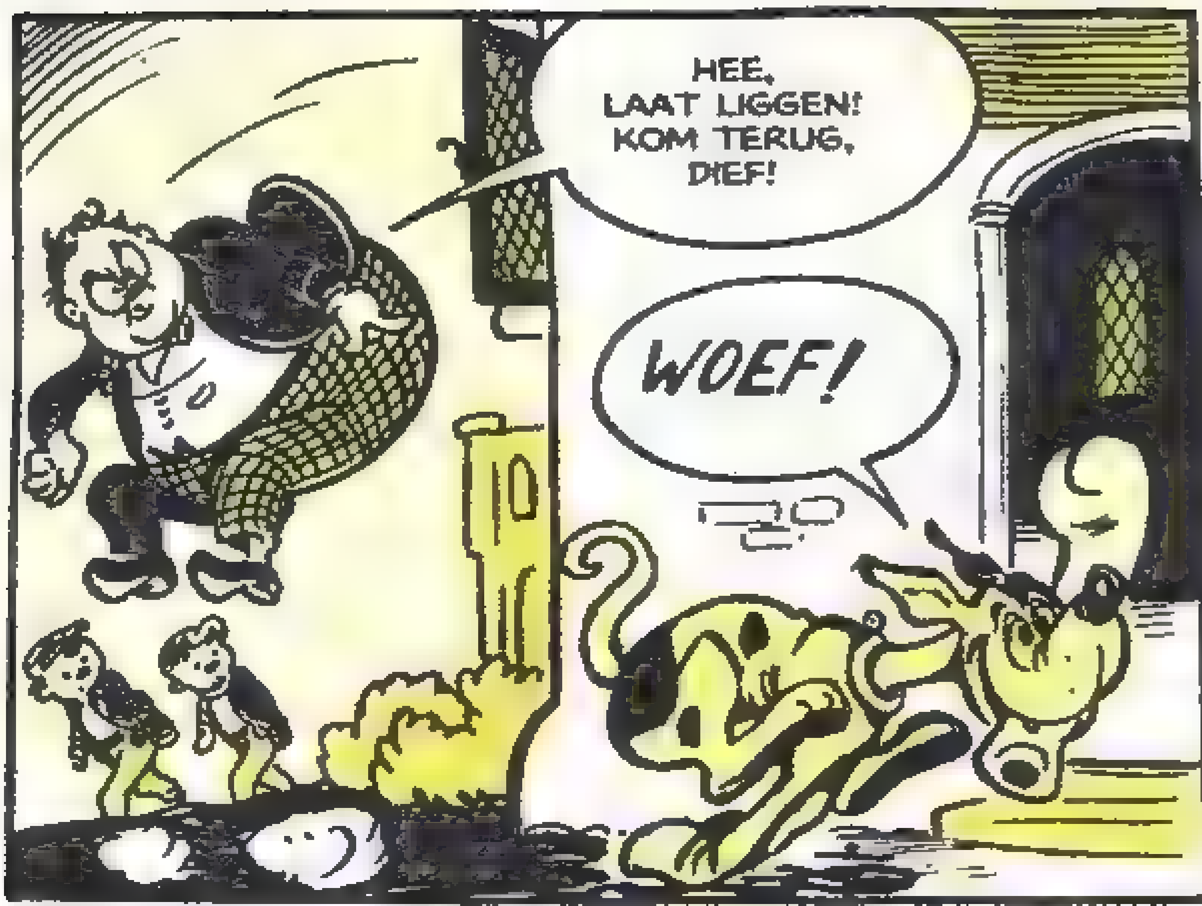

INTUSSEN WAS MENEER KWEL IN HET MUSEUM VAN DE SCHOOL EEN SKELET IN ELKAAR AAN HET ZETTEN...
WAAR HEB JE NU DAT GROTE BOT, JAN?
DAT HEEFT BILLIE, MENEER!
REUZEN-MIERENETER

NOU, ALS HIJ HET DAN MAAR GAUW HIER BRENGT!
REUZEN-MIERENETER

LIEVE HELP, IK ZAL HET MAAR GAUW TERUGGEVEN!

AU! HET IS GLOEIEND!

O, DIE HOND HEEFT HET IN DE GATEN! KSST, WEG JIJ! VERDWIJN!

HEE, LAAT LIGGEN! KOM TERUG, DIEF!
WOEF!

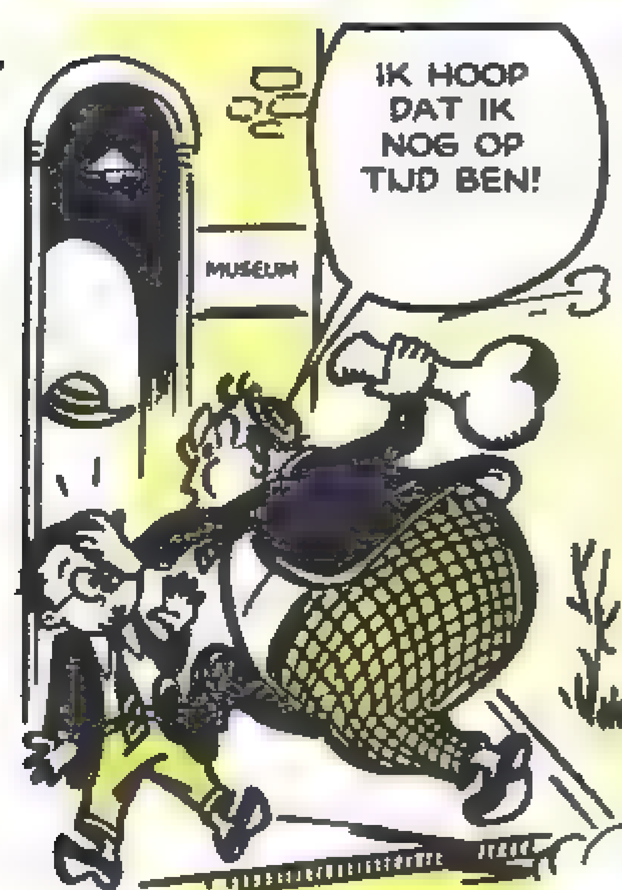

WAAR ZIT DIE SNERTHOND NU?

O, WAT ERG! HIJ HEEFT HET NATUURLIJK ERGENS BEGRAVEN!

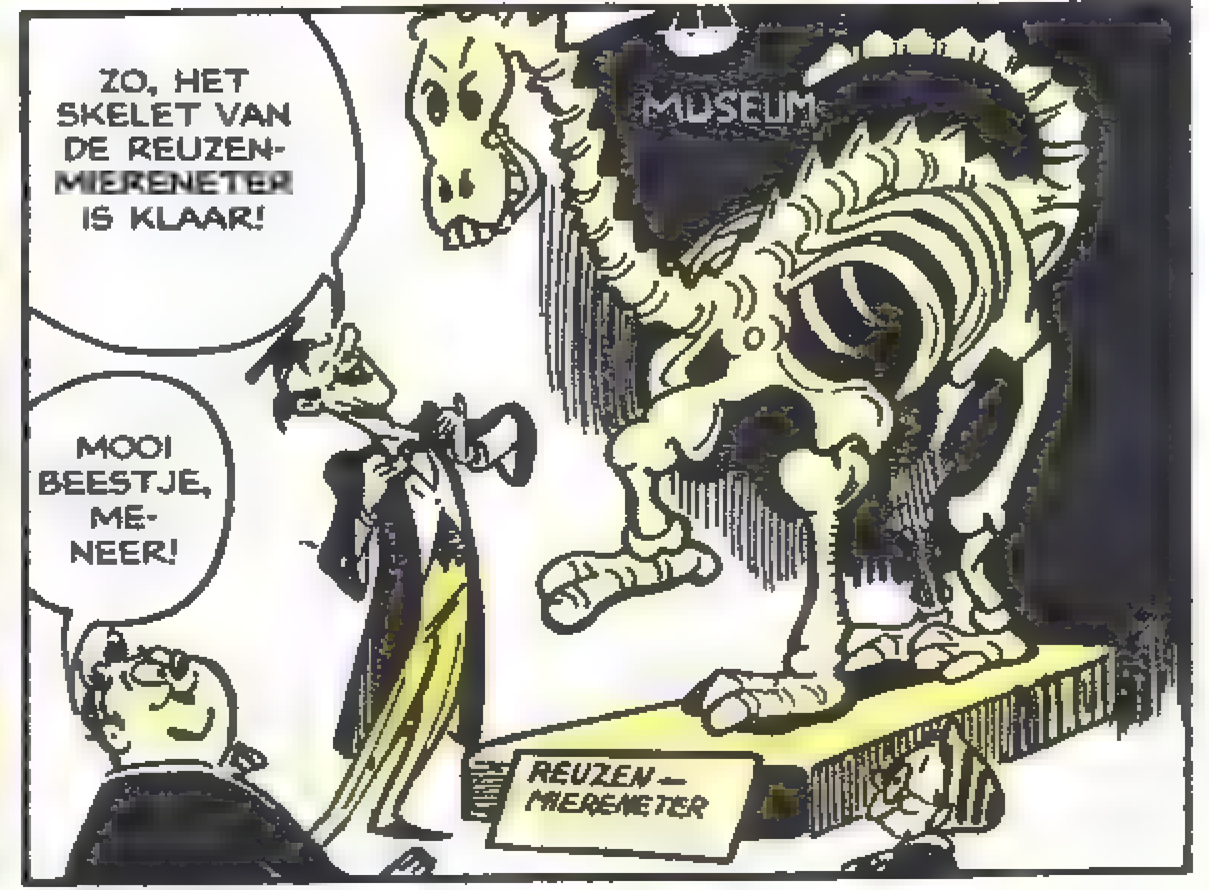

NU KAN IK DE HELE TUIN GAAN DOORZOEKEN!

HEE, WAT MANKEERT JOU? AAN ZULKE HULP HEB IK NIKS!

HOERA, IK HEB HET GEVONDEN!

IK HOOP DAT IK NOG OP TIJD BEN!
MUSEUM

MUSEUM
O, BEN JE DAAR? IK BEN DOODMOE VAN HET VAST-HOUDEN!

MUSEUM
ZO, HET SKELET VAN DE REUZEN-MIERENETER IS KLAAR!
MOOI BEESTJE, ME-NEER!
REUZEN-MIERENETER

MAAR OPEENS BEGON HET GEVAARTE TE WAN-KELEN!
KRAK!

BANG
KIJK UIT, HET VALT!

GEEN WONDER DAT HET IS GEVALLEN. DIT BOT IS ZO ZACHT ALS BOTER! HEB JIJ HET SOMS GEKOOKT?
N...NEE, ME-NEER!

HM, IK RUIK IETS!

Een gevaarlijke vijand

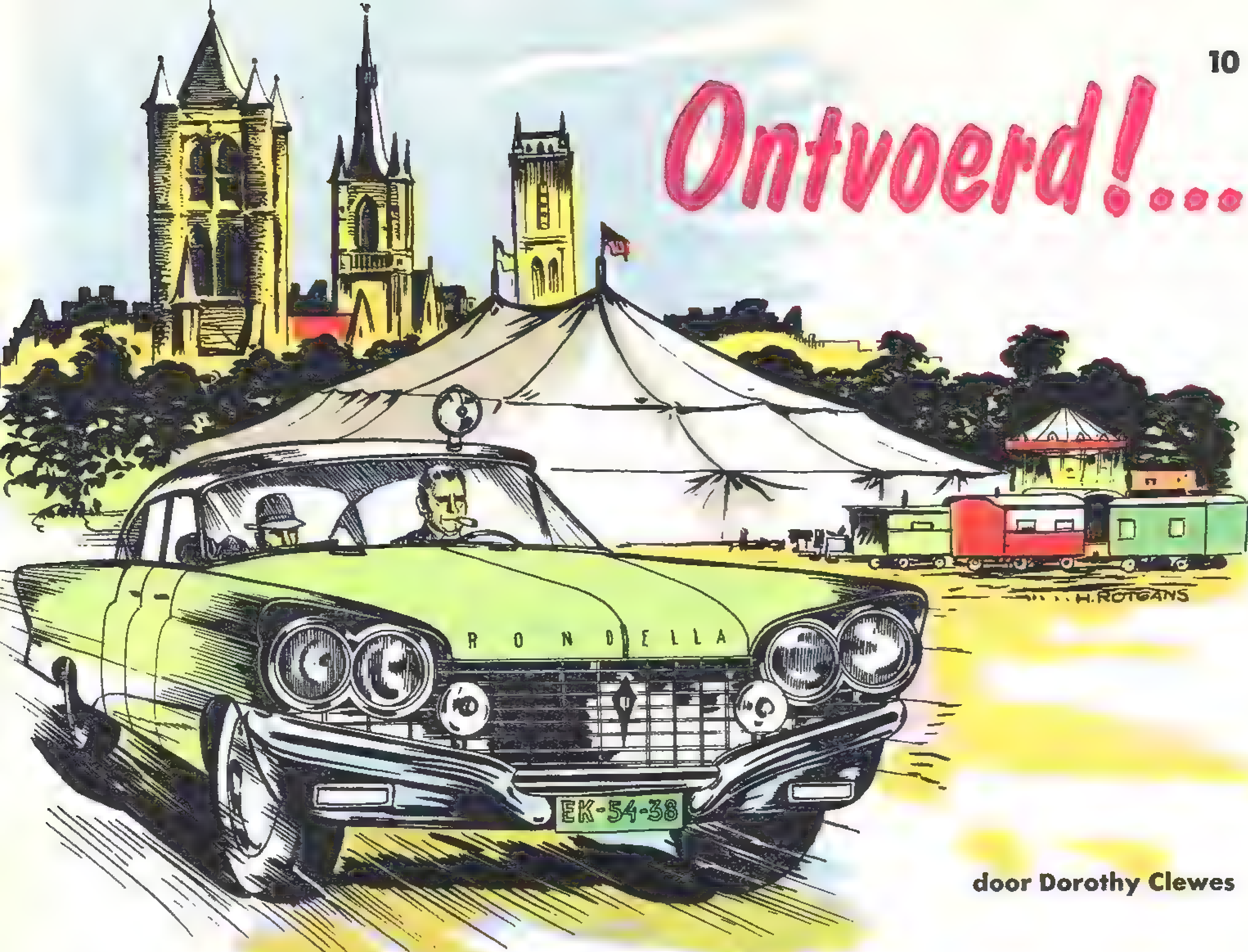
Een van de gevaarlijkste vijanden van de mens is de malariamug. Het is een grauw insekt met smalle, gevlekte vleugels, dat in tropische gebieden voortdurend op zoek is naar de mens, wiens bloed hij opzuigt. Nauwelijks zeven millimeter is dit diertje groot, maar hij is gevaarlijker en moeilijker te weren dan de bloeddorstigste tijger of panter. De steek, die de malariamug toebrengt, is niet alleen pijnlijk, maar heeft ook zeer ernstige gevolgen, die pas een dag of tien later merkbaar worden. De ziekte, die er het gevolg van is, de malaria, heeft al ontelbare mensen gedood, hele inlandse dorpen ontvolkt en aanleiding gegeven tot kostbare veldtochten tegen deze kleine muskiet.

Natuurlijk doen de bewoners van de tropen alles om niet gestoken te worden. Ze slapen 's nachts onder een muskietennet, leggen rokende houtvuren aan om de muskieten te weren en smeren zich in met muggenolie, maar dit alles helpt weinig. Gelukkig bestaan er middelen, die de malariabacillen in het bloed vernietigen vóór de ziekte uitbreekt. Verzuimt men echter enkele weken van deze middelen gebruik te maken, dan is de kans groot dat men malaria krijgt,

Er zijn in de tropische streken veel muggen waarvan de steek niet gevaarlijk is. De malariamug herkent men direct aan zijn houding tijdens het steken. Zijn lichaam maakt met de huid, waarop hij is neergestreken, een hoek, terwijl de andere muggen in horizontale houding steken. Alleen de wijfjes van de malariamuggen steken. De mannetjes leven maar een paar dagen en voeden zich met plantesappen. De vrouwtjes leven veel langer; zij moeten immers de eitjes leggen en hebben daarvoor een krachtig voedsel nodig: het bloed van de mens. Voor aan hun kop hebben ze een soort zuiger, die gemakkelijk door onze huid dringt. Als dit is gebeurd, spuit de muskiet een vloeistof in het wondje, die voorkomt dat het bloed gaat stollen. Ongehinderd zuigt ze dan haar buikje vol. Het vocht dat ze gebruikt om stolling van het bloed te voorkomen, bestaat voor een deel uit mierezuur, dat een jeukende pijn veroorzaakt. Ook bevinden zich hierin de malariabacillen, die op deze manier in het menselijk bloed terechtkomen. De bacillen vermenigvuldigen zich snel en doen na tien dagen de ziekte uitbreken.

De wijfjes leggen hun eitjes (soms wel driehonderd tegelijk) in stilstaand water. Na enkele dagen komen er grauwe larven uit, die zich voeden met watervlooien. Ze hangen daarbij horizontaal tegen de onderkant van de waterspiegel. Geregeld steken ze hun ademhalingsorganen door het wateroppervlak om zuurstof op te nemen. Het enige radicale bestrijdingsmiddel tegen malariamuggen is dan ook het bespuiten van poelen en plassen met petroleum en DDT, waardoor de larven stikken. Na twee weken verpoppen de larven. Spoedig daarna barst de pophuid en kruipt er een volwassen muskiet uit te voorschijn, klaar om zijn aanval op de mens te beginnen.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Meneer Brant vermoedt dat hij naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt naar Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een dorpscafé halverwege deze plaats. De volgende dag gaat Johns vader terug naar Gent; John blijft in het café achter. Hij maakt er kennis met de dienster Gerda en ziet een van Toms ontvoerders, Snuffel. Daarna gaat hij naar een circus en ontmoet er een pianiste. Als zij haar pols verstuikt, belooft hij dat hij Eileen zal vragen voor haar in te vallen.*

John vertelde dat hij een fiets bij zich had en dat hij eerst even met zijn vader wilde spreken. Maar voor hij een paar woorden gezegd had riep een stem: „Kati."

John en het meisje wendden zich tegelijkertijd om: de grote, dikke man stond bij de uitgang en wenkte.

„Ik moet nu weg," zei het meisje. „Als je zuster komt, ben ik wel terug om haar een beetje wegwijs te maken. Hoe heet ze?"

„Eileen," zei John. „Eileen Hadley. Ik ben blij dat je een beetje Engels spreekt. En zij kent een beetje Duits. Ik denk dat jullie elkaar wel zullen begrijpen."

„Ja," zei Kati, „dat zijn we hier wel gewend. Een circus is altijd internationaal. Iedereen verstaat iedereen. Dat moet wel."

John hield het meisje nog even staande. „Is het heus waar dat je je baan nu verliest?"

Ze lachte. „Och nee. De oude Gerstner ziet er niet erg gemakkelijk uit, maar hij is zo kwaad niet. Hij helpt iedereen."

Weer werd Kati geroepen. „Tot straks," zei ze tegen John.

Op de fiets dacht John erover na, wat hij nu aan zijn vader moest vertellen. En hoe zou zijn vader het geval opvatten? Natuurlijk zou hij het niet goedvinden, dat Eileen in het circus piano zou gaan spelen. En wat dan?

Toen John het hotelletje naderde, zag hij dat het er drukker was dan toen hij vertrok. Gerda was de eerste die hij tegenkwam. Op Johns vraag of zijn vader al terug was schudde zij het hoofd.

„Ik wil telefoneren," zei hij. „Naar mijn zuster in Gent."

Ze wees hem de telefoon en gaf hem het telefoonboek, dat ernaast lag. John vroeg haar voor hem het nummer te draaien. Het toestel zag er een beetje anders uit dan hij gewend was.

Het leek wel of Eileen bij oom thuis naast de telefoon had gezeten, zo gauw gaf zij antwoord...

Toen Eileen in de deuropening van de herberg verscheen, kon John zijn ogen

nauwelijks geloven. Hij keek op zijn horloge in de stellige overtuiging dat het stil was blijven staan. Volgens menselijke berekening kon Eileen hier immers nog niet zijn.

„Ik had geluk," vertelde ze, terwijl ze de rugzak — de enige bagage die ze bij zich had — van haar schouders liet glijden. „Oom Karel had een kennis die deze kant uit moest. Hij vroeg hem of ik mee mocht rijden. En zo ben ik hier gekomen."

„En wat heb je tegen oom en tante gezegd?" vroeg John.

„Dat je me opgebeld had en dat ik naar jou en vader moest komen. Dat is toch zo?"

Inderdaad, Eileen had niet gejokt, maar toch klopte haar verhaal niet helemaal met de waarheid.

„Hoe kan ik in het circus komen?" vroeg Eileen. Ze was gekomen om een baan te aanvaarden en wilde er nu maar liever meteen aan beginnen.

„Ik kan hier een fiets voor je lenen," zei John. „Het is maar een kwartier rijden. Je kunt niet verdwalen, als je bij de splitsing maar de goede weg neemt."

„Mooi zo, dan kom ik er wel."

„Maar ik ga met je mee," zei John.

Eileen schudde het hoofd. „Dat moet je nu juist niet doen," zei ze. „We hebben het tot nu toe geweldig getroffen, dat vader nog van niets weet. Als hij straks thuiskomt en hij mist je, dan is alles bedorven."

John moest toegeven dat Eileen gelijk had. Eigenlijk begon hij een beetje ongerust te worden. De zaak nam een wending die hem enigszins benauwde. Stel je voor dat Eileen iets overkwam. De kerels die Tom ontvoerd hadden, zouden Eileen waarachtig niet ontzien, als ze erachter kwamen, dat zij hen bespioneerde. Bovendien, was het wel zo waarschijnlijk dat Eileen daarginds in de circusdrukte enig spoor van Tom zou ontdekken?

Eileen, die de twijfel bij John zag opkomen, gaf hem een duw tegen de schouder. „Sta niet te piekeren," zei ze lachend. „Ik red het wel. Ik ga, als ik daar aankom, meteen naar Kati toe en die zal me wel verder op pad helpen. Ik kan toch wel bij haar logeren?"

„Ik weet niet eens waar ze woont," zei John schouderophalend.

„In een caravan of woonwagen, natuurlijk."

John ging naar Gerda toe om te vragen of hij haar fiets nog een keertje kon lenen. „Voor een paar dagen maar," zei hij.

Ze keek hem verwonderd aan en zei: „Natuurlijk, dat weet je toch. Je hoeft er niet telkens om te vragen. Ik gebruik hem toch nooit."

„Waag niet te veel," zei John tegen Eileen, toen ze met de rugzak over de schouder op de fiets stapte. „Je kent de mensen niet. We zijn hier niet in Engeland."

Maar Eileen klopte hem lachend op de schouders en reed weg, terwijl John haar bleef nakijken tot ze bij de bocht uit het gezicht verdween.

HOOFDSTUK XIV

Eileen als detective

Toen Eileen het circus bereikte, stond Kati al, met haar arm in verband, op haar te wachten.

Kati keek een beetje verbaasd. „Ik had gedacht dat je ouder was," zei ze. „Je bent nogal jong."

Eileen knikte. „Wat komt dat erop aan? Ik kan spelen en dat is de hoofdzaak."

Kati nam Eileen mee naar de woonwagen.

„Tjà," zei Kati weifelend, „laat maar eens horen."

Eileen merkte heel goed dat Kati teleurgesteld was, maar zij was op haar beurt teleurgesteld, toen ze de oude rammelkast van een piano zag.

„Moet ik daarop spelen?!" riep Eileen verschrikt uit.

Kati zag haar verontwaardigd aan. „Ja, waarom niet? Je hoeft hier geen Brahms of Beethoven te spelen. Alles wat we hier nodig hebben is ritme en dat bonk je hier wel uit."

wat de ruimte betreft, een beetje kunt behelpen."

Kati nam Eileen mee naar de woonwagen en nu pas kon ze zien wat Kati met dat behelpen bedoelde. Er was in het kamertje precies genoeg ruimte om je om te keren, tenminste als je je adem inhield. Maar dat kon Eileen niet veel schelen. Ze vond het wel grappig, grappiger eigenlijk dan een gewoon huis. Alles wat er in het wagentje stond was aan de wand vastgebouwd of kon erin geschoven worden.

Nadat ze thee gedronken hadden, zei

Het nummer eindigde, doordat een clown de beide apen uit de piste joeg.

De grote tent was zo goed als verlaten: alleen waren twee circusknechts bezig aan het andere eind van de piste zaagsel te strooien. Eileen sloeg een paar akkoorden aan. Ze klonken even ellendig als de piano er uit zag en Eileen zou stellig verder voor de eer bedankt hebben, als ze met haar komst in het circus geen andere bedoelingen had gehad. Ze begon dus te spelen: eerst een mars van Sousa, daarna de Posthoorngalop, twee stukken, die tijdens de voorstelling uitgevoerd moesten worden.

Kati luisterde vol bewondering.

„Verdraaid," riep ze uit, „jij valt me mee! Je kunt het! Je bent eigenlijk te goed voor hier."

Eileen lachte. „Waarom? Ik zal het wel klaarspelen voor een dag of twee. Intussen kunnen jullie naar iemand anders uitzien. De vraag is alleen maar: kan ik hier ergens logeren?"

„Je kunt bij mij in de woonwagen slapen," zei Kati. „Als je je tenminste,

Eileen: „Als jij nu misschien wilt gaan rusten of iets anders te doen hebt, ga je je gang maar. Ik kan de weg naar de grote tent nu wel vinden."

Kati schudde echter het hoofd. „Nee, we gaan samen en nu meteen. Laat de vaat maar staan. Die doen we later wel."

„Maar," merkte Eileen op, „de voorstelling begint toch pas om zes uur?"

Kati schaterde het uit. „Dacht je soms dat dat alles was? Nee, hoor, er komt nog heel wat meer bij kijken. Het is niet voor de voorstelling zelf, dat we je het meest nodig hebben. Het gaat vooral om de repetities."

Nu pas begon het tot Eileen door te dringen dat ze hier geen gemakkelijk baantje zou krijgen. Voor het eerst ook hoorde ze dat er twee avondvoorstellingen waren: de eerste om zes uur, de tweede om acht uur. En verder moest ze bijna de hele dag spelen, als de een of andere artiest zijn nummer wilde repeteren. Een beetje angstig vroeg ze zich af wanneer ze eigenlijk tijd zou krijgen om te proberen een spoor van Snuffel of van Tom te ontdekken. Als ze niet hoefde te spelen, omdat het orkest haar taak overnam, moest ze toch in de tent aanwezig zijn.

„Je hoeft je geen ogenblik te vervelen," zei Kati. „Je kunt naar de voorstelling kijken. Dat is prettig."

Maar Eileen kon het met de beste wil van de wereld niet prettig vinden. Haar gedachten waren voortdurend bij Tom en zolang ze in de tent was, kon ze niets uitvoeren. Bovendien kreeg ze hoe langer hoe meer de indruk dat Tom hier niet kon zijn. Je kon toch te midden van deze mensen niet zo maar een jongen wegmoffelen zonder dat anderen daartegen in verzet kwamen.

Het werk was niet gemakkelijk. Eileen durfde nauwelijks een ogenblik haar ogen van het klavier afwenden, bang dat ze niet op het juiste ogenblik in zou vallen. Toen de lichten aangingen en het publiek de grote tent binnenstroomde, kreeg ze een vreemd duizelig gevoel en haar hart begon hevig te bonzen. Opeens begon het orkest te spelen. Dat maakte haar nog zenuwachtiger. Eerst keek ze naar de nummers van de acrobaten, de kunstenmakers en de worstelaars. Daarna kwamen de shetlandpony's aan de beurt. Opeens kreeg Eileen van Kati een por. Ze moest spelen. Het was voor een paar clowns, die een nummer op het slappe koord gaven. Daarna was er weer een nummer paardendressuur, dat door het orkest werd begeleid. Weer een por van Kati. „Het hondennummer," fluisterde Kati Eileen toe. Eileen had een hekel aan het nummer, omdat de hondjes zo gek aangekleed waren. Ze hield veel van honden en kon het niet verdragen, dat de mensen zich vrolijk maakten over honden met gekke hoedjes op en jasjes aan.

Daarna had Eileen niet veel meer te doen. Eerst kwam er nog een trapezenummer en toen werd alles in gereedheid gebracht voor de leeuwen en tijgers. Terwijl de kooi werd opgesteld, kwamen er twee apen binnen. Het waren chimpansees. Ze waren met kettingen aan elkaar verbonden. Eerst vloog Eileen erin en dacht, net als het publiek, dat het echte apen waren. Maar toen de twee apen de piste verlieten en als dollen in de gangen tussen het publiek heen en weer renden, wist ze dat dit geen echte apen konden zijn. Eileen kon niet zeggen hoe ze op die gedachte kwam, maar een van de apen deed haar aan Tom denken. Die kon net zo gek doen, als hij een dolle bui had. Even later waren ze weer verdwenen en verschenen de leeuwen en tijgers in de piste.

Toen de apen voor de tweede voorstelling verschenen, schonk Eileen nauwelijks meer aandacht aan hen, totdat ze weer tussen het publiek heen en weer begonnen te rennen en het gaf haar een schok, toen een van de apen een vreemde

duikeling maakte, op dezelfde manier als Tom het weleens deed. „Een molentje slaan," noemde hij dat.

Eileen hoopte, dat ze dichter bij de piano zouden komen, maar dat gebeurde niet. Ze bleven aan de andere kant van het circus. Het nummer eindigde, doordat een clown de beide apen uit de piste joeg.

„Wie zitten er in die apehuiden ?" vroeg Eileen aan Kati.

„Mick en Mack," zei Kati, „het zijn twee dwergen. Ze doen het goed, vind je niet ?"

Twee dwergen. Ja, natuurlijk, Kati zou het wel weten. Ze wist alles over het circus en kende iedereen hier. Maar de gedachte aan Tom wilde haar niet meer loslaten. De huid van een chimpansee, dat was een uitstekende manier om iemand in te verbergen. Al was dit nummer van twee dwergen, dat betekende nog niet. . .

„Die ketting is er pas bij gekomen," vertelde Kati. „Eerst waren ze los, maar nu ze met een ketting aan elkaar vastzitten, is het veel grappiger. En het maakt dat ze echter lijken."

Eileen snakte naar adem. Als die ketting iets nieuws was, kon dat dan niet betekenen, dat men die ketting gebruikte uit angst dat een van de apen zou ontsnappen ?

Eileen kon bijna niet op het einde van de voorstelling wachten. Wat kon ze doen ? Natuurlijk zou Kati haar niet mee naar de dwergen nemen. „Ik vind het zo grappig," zei Eileen, „dat ik best die dwergen eens van nabij zou willen zien."

„Dat kan," zei Kati, „maar vanavond niet. Ik ben moe. Kan het niet tot morgen wachten ? Er is immers geen haast bij. Morgenochtend zijn ze er ook nog."

Het scheelde maar een haar of Eileen had aan Kati verteld, waarvoor ze eigenlijk in het circus was gekomen. Ze mocht Kati graag en was ervan overtuigd dat, als er hier van kinderroof sprake was, dit meisje er niets mee te maken zou hebben. Toch beheerste ze zich, want ze durfde het nog niet riskeren.

Ze aten samen in de woonwagen een boterham, praatten nog wat en gingen daarna naar bed. Eileen nam zich voor heel vroeg in de ochtend op te staan en wat rond te lopen, voordat Kati haar voor de een of andere repetitie kon roepen.

Inderdaad was Eileen vroeg op, maar niet zo vroeg of een groot aantal mensen van het circus was ook al uit de veren. De dieren moesten immers vroeg gevoederd worden. Toch wist Eileen weg te komen zonder dat Kati het merkte. Het kostte haar niet veel moeite de woonwagen van de dwergen te vinden. Hun namen stonden er met grote letters op: „Mick en Mack, de menselijke chimpansees." Onder een groot zeildoek stond een aanhangwagen. Eileen zag door een kier, dat deze wagen een kooi was en dat hij bevolkt werd door echte apen.

De deur van de woonwagen stond open, maar Eileen moest driemaal kloppen, voor er een klein mannetje te voorschijn kwam. Even later kwam de andere dwerg er ook aan. Ze leken op elkaar, alsof ze tweelingen waren. De dwergen hadden een hoofd van normale grootte, maar hun lijf was heel kort en plomp en stevig gebouwd. Ze hadden korte beentjes. Boven op het trapje van de woonwagen staande keken ze op Eileen neer, alsof zij een wonderdier was. Ze had er niet over nagedacht wat ze zeggen zou, en stamelend kwam het er bij haar uit: „Ik wil de chimpansees zien."

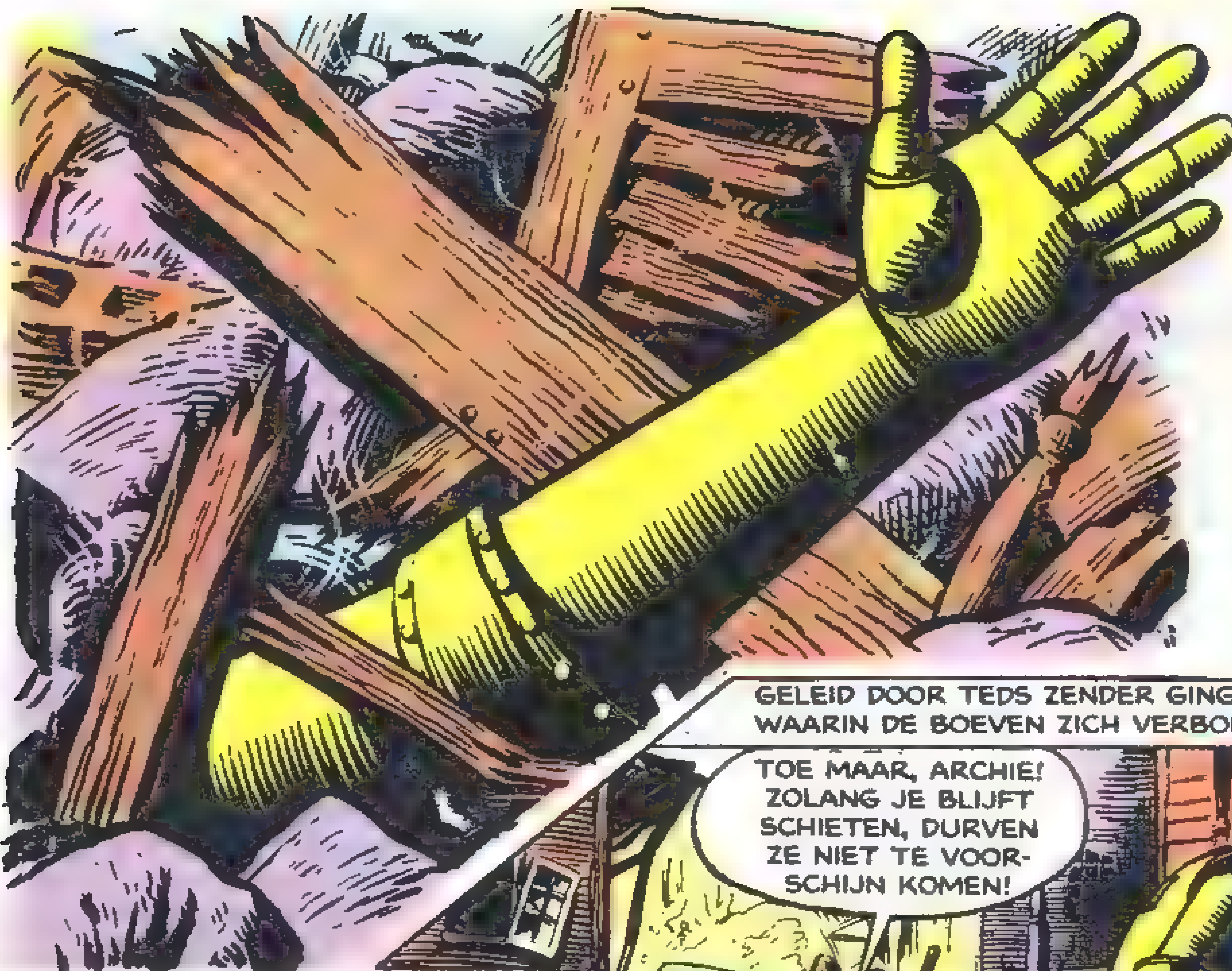
De mannetjes bleven naar Eileen staan kijken, alsof ze haar niet verstaan hadden. Ze herhaalde: „Chimpansees." Nu begonnen ze allebei vrolijk in de handen te klappen. Ze schaterden het uit en daarna zei het mannetje, dat het eerst in de deuropening verschenen was: „Mick." Hierbij wees hij op zichzelf. Toen wees hij op de ander en zei: „Mack. Chimpansee Mick," herhaalde hij alsof hij bang was dat Eileen hem niet begreep, „en chimpansee Mack."

Eileen hield zich voor de domme en deed of ze het nog niet begrepen had. Dit maakte de kereltjes wanhopig. Hoe konden ze dat domme kind aan het verstand brengen, dat zij die apen waren. Mick maakte een gebaar, waarmee hij Eileen uitnodigde in de woonwagen te komen. Ze hadden geweldig veel pret: zo'n dom meisje hadden ze blijkbaar nooit eerder gezien!

Wordt vervolgd

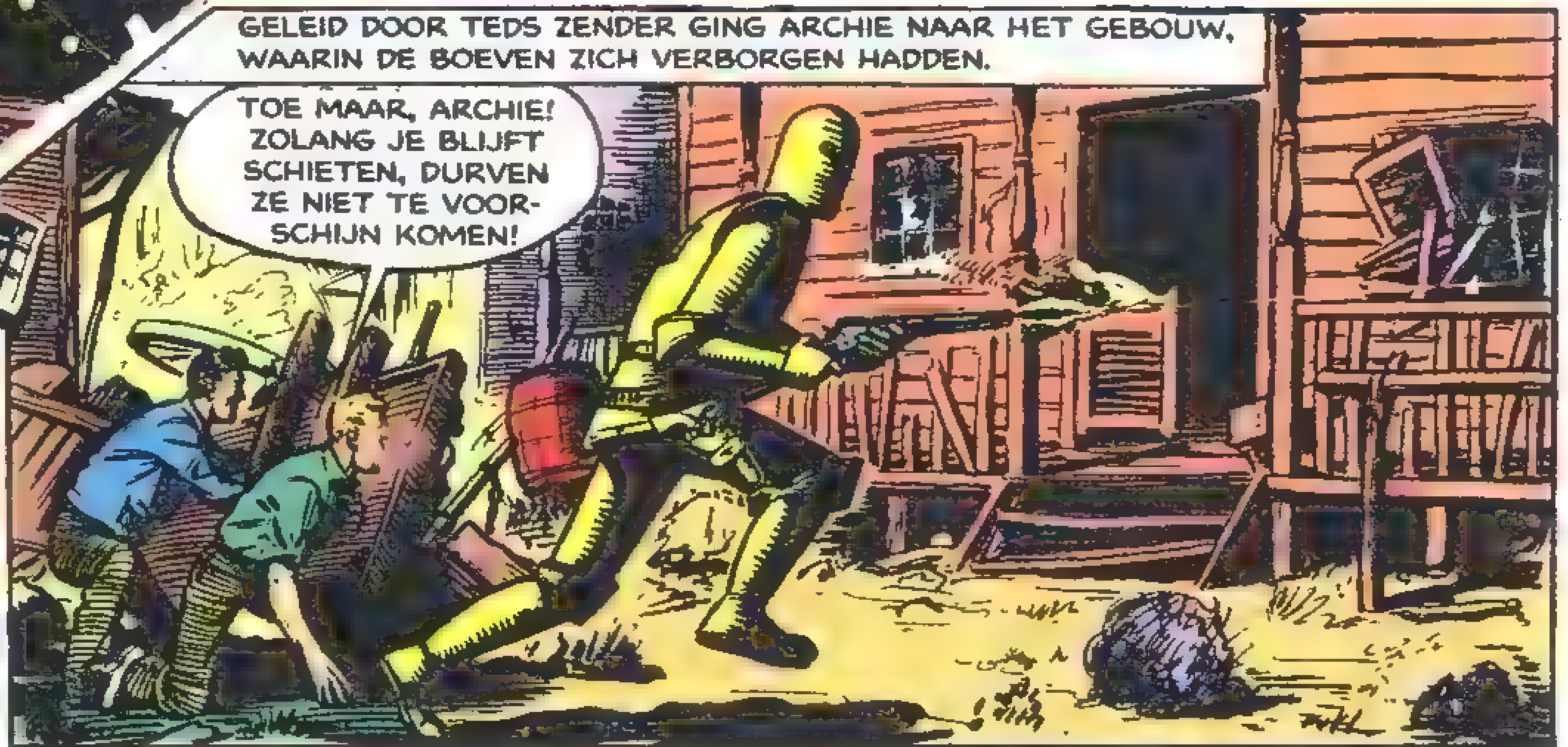

Boven op het trapje van de woonwagen staande keken ze op Eileen neer, alsof zij een wonderdier was.

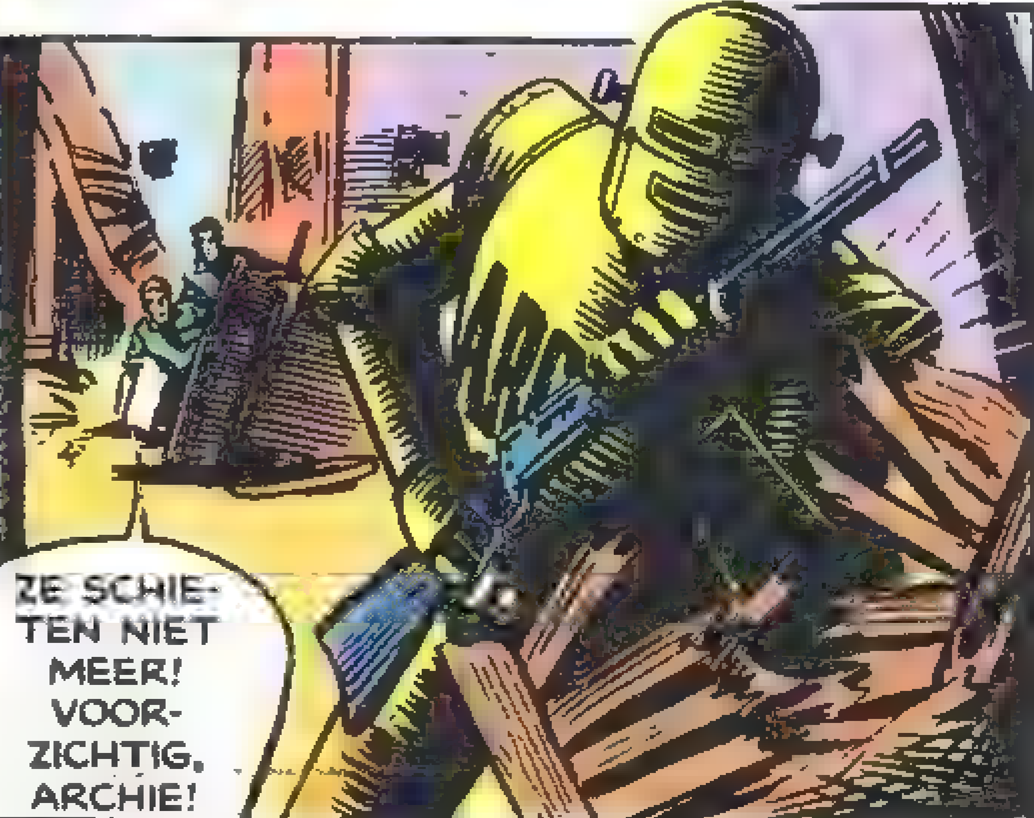

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE, OP VAKANTIE IN NIEUW-MEXICO, WILDEN BEWIJZEN DAT ZE ONSCHULDIG WAREN AAN EEN OVERVAL, DIE GEPLEEGD WAS DOOR EEN BENDE. ZE VOLGDEN HET SPOOR NAAR EEN „DODE STAD" EN GINGEN TOT DE AANVAL OVER.

IN GEBOGEN HOUDING SLOOP ARCHIE NAAR DE DEUR VAN HET HUIS.

ARCHIE GING NAAR BINNEN EN TED EN KEN VOLGDEN OP EEN AFSTAND.

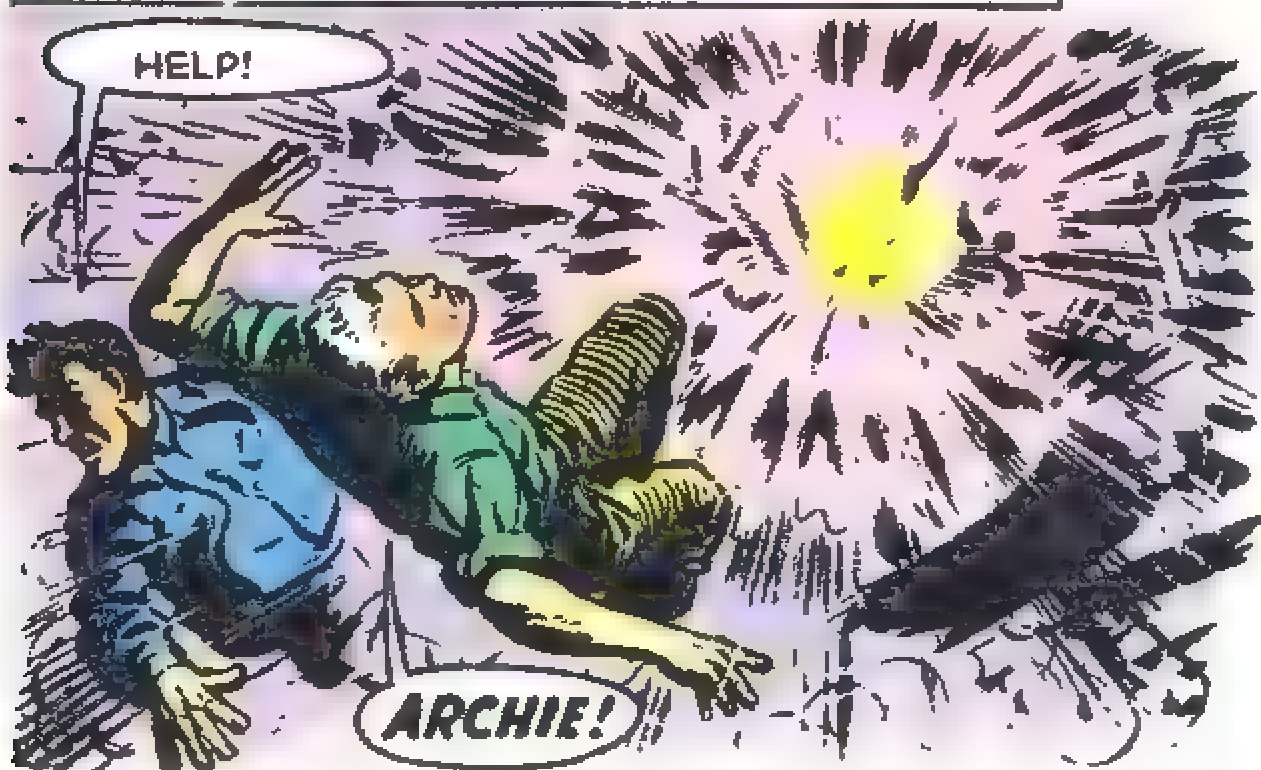
IK ZIE NIEMAND. WAAR ZOUDEN ZE UITHANGEN?

IK VERTROUW DIE STILTE NIET! ZE VOEREN IETS IN HUN SCHILD!

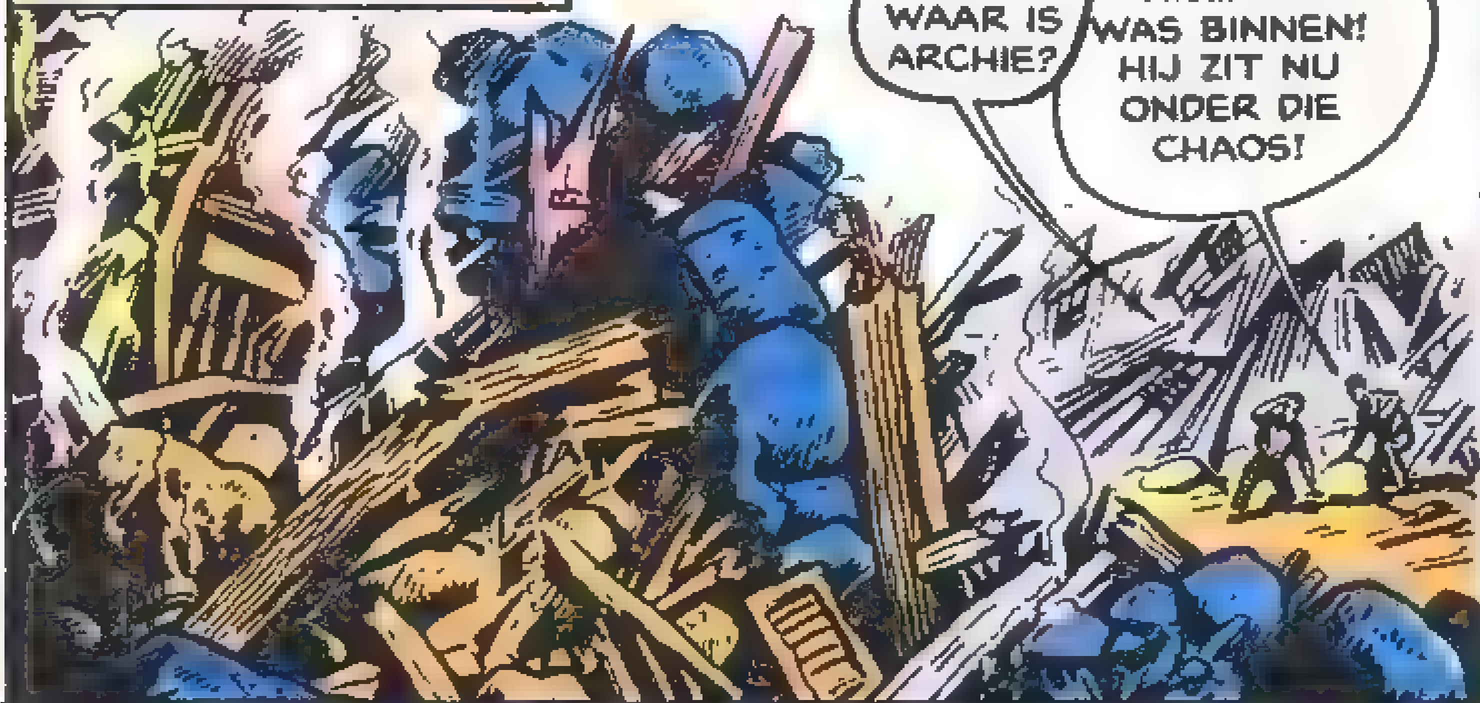
OP DAT OGENBLIK WAS EEN LONT, BEVESTIGD AAN DRIE STAVEN DYNAMIET, OPGEBRAND.

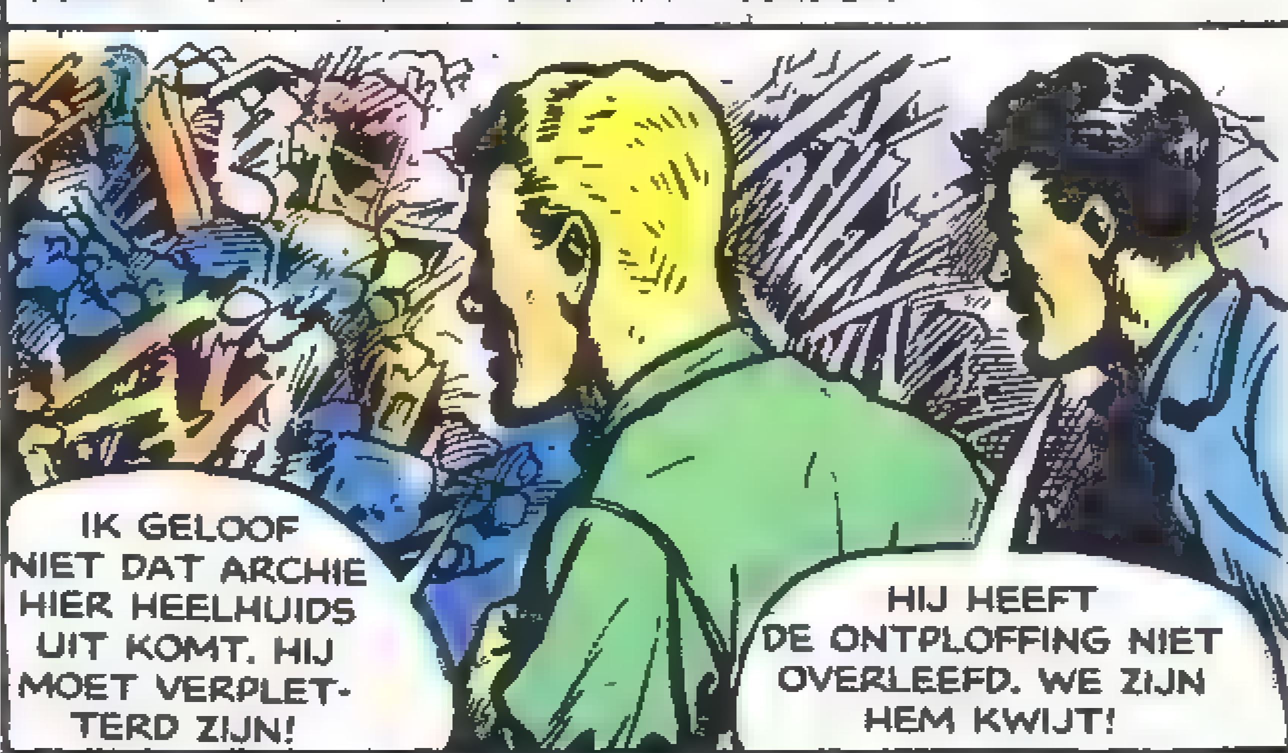

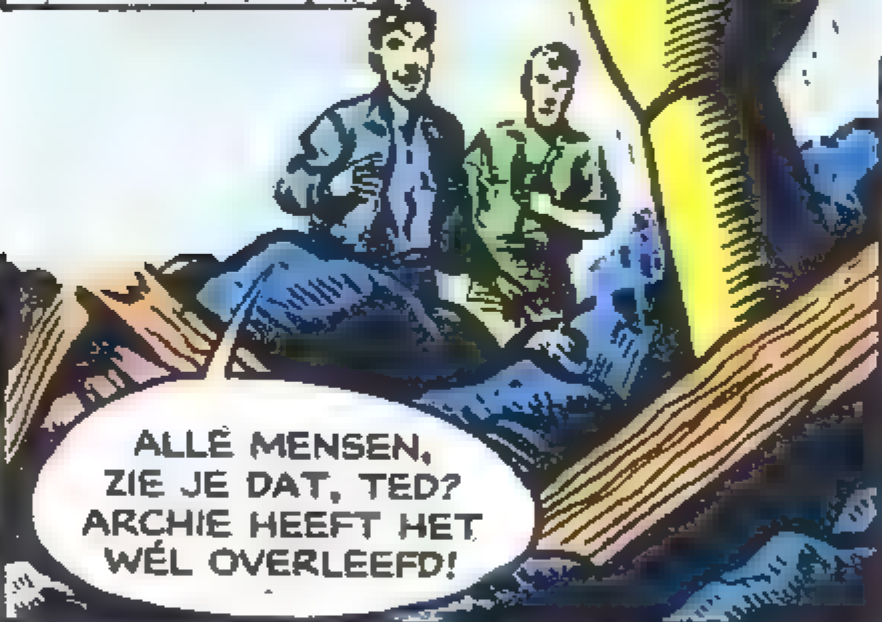
ER VOLGDEN EEN FELLE LICHTFLITS EN EEN DAVERENDE KLAP.

TOEN ROOK EN STOF WAREN OPGETROKKEN, KRABBELDEN TED EN KEN VERSUFT OVEREIND.
WAAR... WAAR IS ARCHIE?
HIJ... HIJ WAS BINNEN! HIJ ZIT NU ONDER DIE CHAOS!

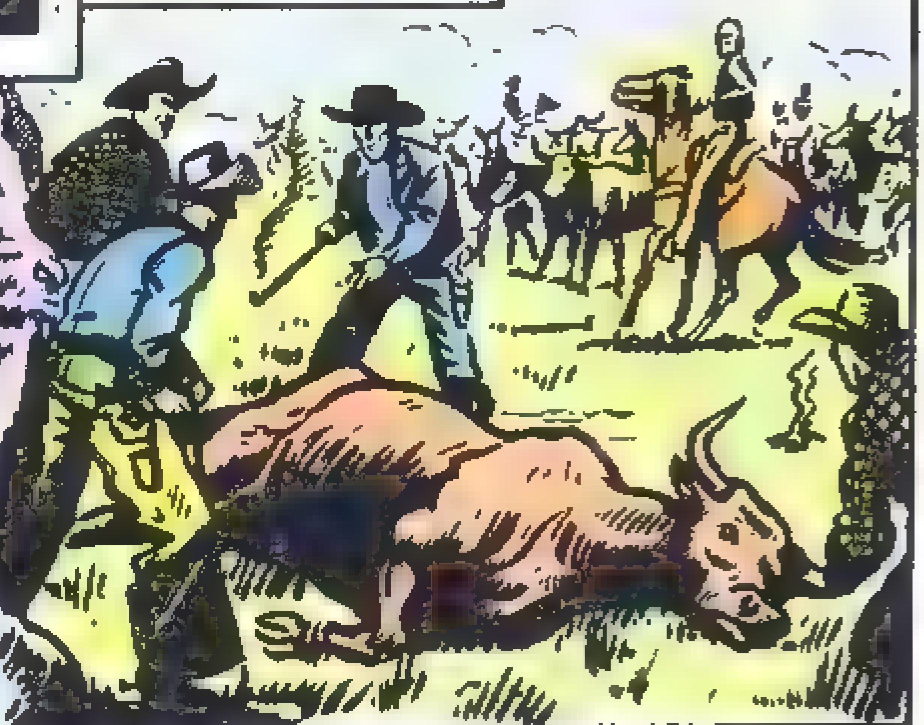

ONTZET KEEK TED NAAR DE RAVAGE EN AUTOMATISCH GLEDEN ZIJN VINGERS OVER ZIJN ZENDER.
IK GELOOF NIET DAT ARCHIE HIER HEELHUIDS UIT KOMT. HIJ MOET VERPLETTERD ZIJN!
HIJ HEEFT DE ONTPLOFFING NIET OVERLEEFD. WE ZIJN HEM KWIJT!

MAAR OPEENS WERDEN HUN OGEN GROOT VAN VERBAZING. MIDDEN UIT DE RUÏNE KWAM EEN METALEN HAND TE VOORSCHIJN.
ALLE MENSEN, ZIE JE DAT, TED? ARCHIE HEEFT HET WÉL OVERLEEFD!

BALKEN EN PLANKEN SCHOVEN OPZIJ EN DAAR VERREES DE ROBOT UIT DE RUÏNE.
IK KAN HET BIJNA NIET GELOVEN! HIJ IS NOG VOLKOMEN INTACT!
WAT BEN IK BLIJ DAT HIJ ER NOG IS! WAT ZOUDEN WE ZONDER HEM MOETEN BEGINNEN?

VLUG BEGONNEN DE VRIENDEN TUSSEN DE WRAKSTUKKEN NAAR DE BENDELEDEN TE ZOEKEN.
KIJK DAAR EENS! DE INGANG VAN EEN TUNNEL! VOLGENS MIJ ZIJN ZE DAARDOOR ONTSNAPT!
HET KAN ZIJN. LATEN WE MAAR GAUW GAAN KIJKEN!

BIJGELICHT DOOR ARCHIES SCHIJNWERPER GINGEN ZE DE SCHACHT IN.
DE BOEVEN DENKEN NATUURLIJK DAT WIJ DOOD ZIJN. ZE MOESTEN EENS WETEN!
ZE HADDEN HUN PAARDEN BIJ ZICH. IK ZIE SPOREN!

EVEN LATER KWAMEN DE VRIENDEN AAN HET ANDERE EIND VAN DE TUNNEL...
PAS OP DAAR ZIJN ZE!
ZE ZIJN GESTOLEN VEE AAN HET BRANDMERKEN!

JUIST OVERLEGDE TED WAT HUN TE DOEN STOND, TOEN EEN RUITER NADERBIJ KWAM.
KEN, DAT IS DE LEIDER VAN DE BENDE! KIJK MAAR!

TED EN KEN KONDEN DUIDELIJK VERSTAAN WAT DE BENDELEIDER ZEI.
HIER ZIJN JE ORDERS VOOR MORGEN, VIGO. VERBRAND ZE ALS JE ZE GELEZEN HEBT!
KOMT IN ORDE!

DE GEMASKERDE RUITER REED IN GALOP WEG.
HOORDE JE DAT? ZE GAAN MORGEN IETS ONDERNEMEN!
WE MOETEN HEN TEGENHOUDEN, MAAR HOE?

We bouwen drie

3

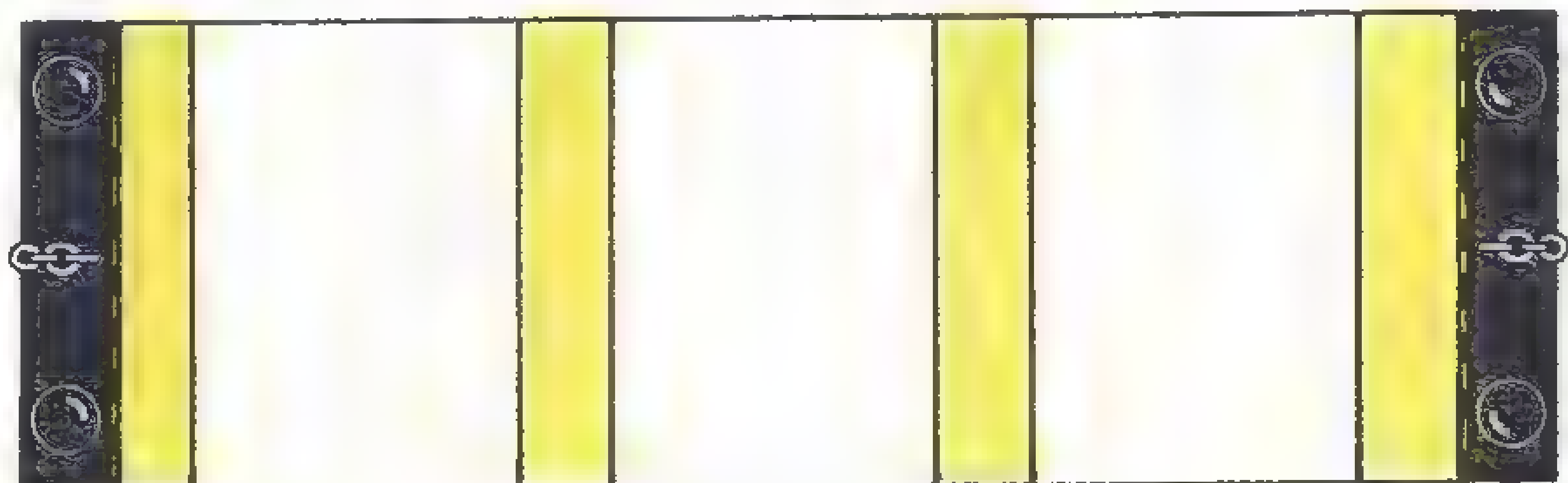
1

3

1

3

1

2

goederenwagens

In Sjors nummer 14 hebben we een bouwplaat afgedrukt van twee locomotieven, een „sik" en een„ 1200" en we zijn erg benieuwd of het jullie gelukt is ze te bouwen. Vonden jullie het moeilijk of viel het wel mee? Och, als je de aanwijzingen precies hebt opgevolgd, zal het best voor elkaar gekomen zijn, want moeilijk was het echt niet.

Deze week gaan we ons materieel verder uitbreiden met een paar goederenwagens, en wel: een laadkistenwagen, een platte wagen en een kolenwagen. Hier volgt de bouwbeschrijving. Denk erom: eerst alles op dun tekenpapier plakken en dan uitknippen.

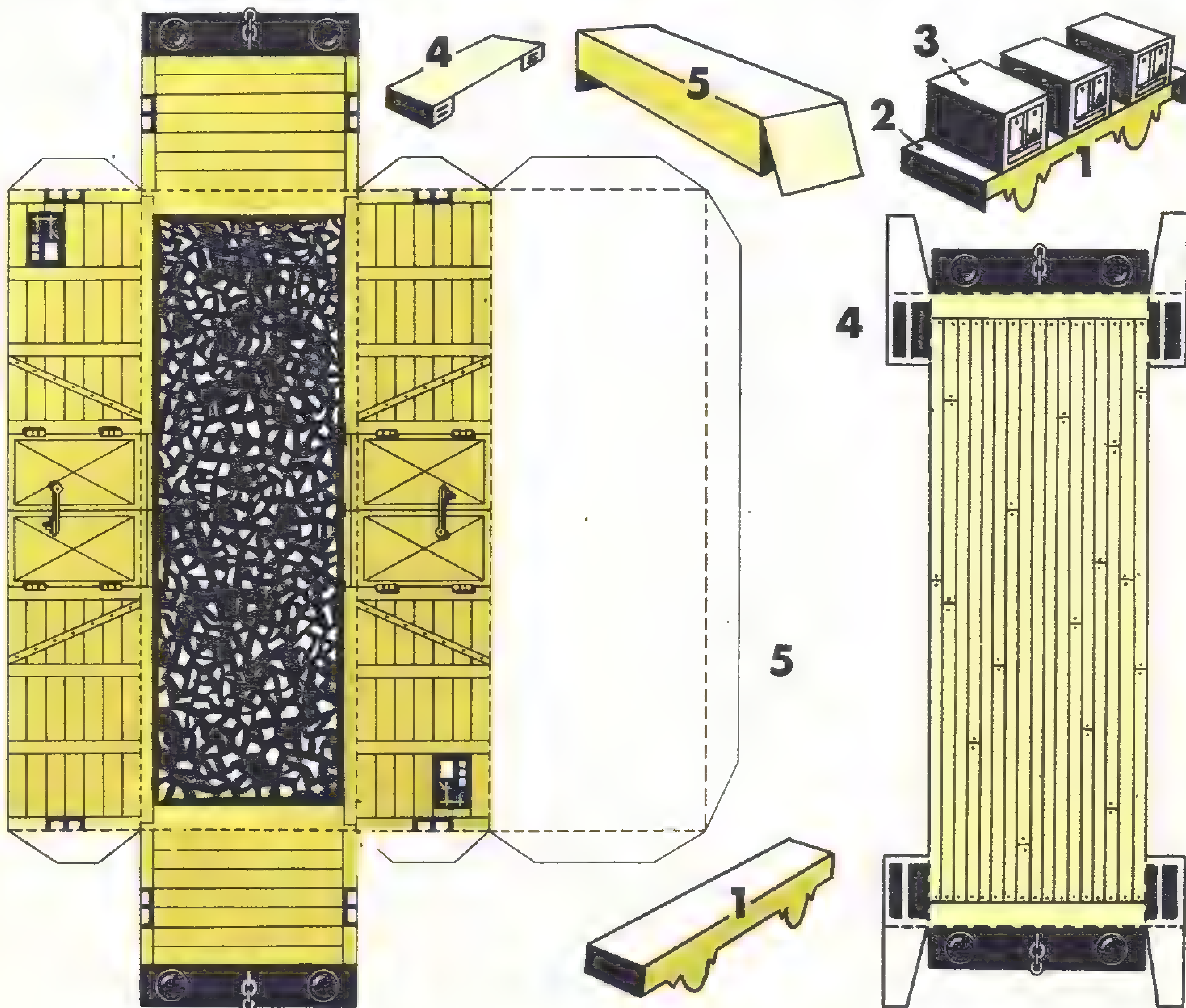
We beginnen met de laadkistenwagen. Allereerst komen de onderstellen aan de beurt (1). Uitknippen, vouwen en de plaklipjes achter de zijkanten met de wielen kleven (zie schetsje onder aan pagina 27). Op een van de onderstellen plakken we deel 2, waarvan de bufferbalken naar beneden gevouwen worden. De laadkisten (3) komen nu aan de beurt. Uitknippen, vouwen en tot doosjes plakken. Met de plakstrookjes aan de onderkant plakken we de drie laadkisten op de witte plekken van 2 en onze laadkistenwagen is klaar.

Vervolgens de platte wagen. Van nummer 4 vouwen we de bufferbalken en de trapjes naar beneden. De plaklipjes worden achter de bufferbalken gekleefd (zie linkerschetsje) en het geheel wordt op een onderstel bevestigd. Onze platte wagen is dan ook klaar.

Als laatste komt de kolenwagen aan de beurt. Eerst de plakstrook aan het witte deel tegen de andere zijkant plakken en het geheel met de voor- en achterkant afsluiten. Bufferbalken en onderkant insmeren met lijm en op het laatste onderstel vastkleven.

Zo, dat was het dan weer. Over een paar weken komt er weer ander spoorwegmaterieel aan de beurt. Heb je intussen vragen of moeilijkheden, laat het ons gerust weten. Wellicht kunnen wij je helpen.

S.

Onverwacht avontuur

Vervolg van blz. 3

geblaf van de hond liet wel zien dat de inspanningen van de vorige dag weer vergeten waren.

„We zullen eerst wat eten halen," zei Rob, „je zult wel honger hebben."

Hij keek toe terwijl de hond het brood uit het bakje slokte. Je laatste maaltijd in dit huis, dacht hij, eet maar flink, want je kunt nooit weten hoe lang het duurt voor je weer wat krijgt.

Robs vader kwam binnen. „Ha," zei hij, „ben jij die hond waar ik gisteravond zoveel over heb gehoord?" Hij liep op de hond af en klopte hem op zijn nek. „Vind je mijn zoon een goede baas?" vroeg hij lachend. „Als je vindt van niet, moet je het maar zeggen, dan ga jij maar ergens anders heen."

Rob keek zijn vader aan. Had hij dat goed gehoord? „Mag hij blijven, pap?" vroeg hij ademloos.

„Ja, hoor," zei zijn vader, „als jij belooft goed voor hem te zorgen, mag je de hond houden." Dolgelukkig sprong Rob zijn vader om de hals. Hij juichte van vreugde. Ook zijn moeder moest enkele zoenen in ontvangst nemen, toen ze binnenkwam.

Terwijl de familie ontbeet kwam er een gedachte bij Rob op. „Hoe zal ik hem noemen?" vroeg hij.

„Noem hem Fido," gaf zijn vader als oplossing. „Bah, nee," zei Rob schamper. „Iedere hond heet Fido. Mijn hond moet een hele leuke naam hebben, iets aparts."

„Dan weet ik het wel wat," zei moeder Kervers na enig nadenken. „Draai je eigen naam om."

„Mijn eigen naam omdraaien?" mompelde Rob. „Wat krijg ik dan? Bor... Bor... Nou, het is wel een aparte naam. Bor. Even kijken of hij me verstaat. Bor, kom eens hier." De hond keek Rob aan, aarzelde even en kwam toen naar zijn stoel. „Hij luistert," juichte Rob. „Luister goed, hond, je heet Bor voortaan, verstaan? Bor heet je." De hond kwispelde met zijn staart. „Hij weet het al," riep Rob. Bor, zo juist gedoopt, was al net zo vrolijk als zijn baas en sprong door de kamer heen en weer.

Vader Kervers moest er tenslotte een stokje voor steken. „Nu stil zijn, hoor, je lijkt zelf wel een jonge hond," zei hij tegen Rob. „Ik wil nu wel even naar de nieuwsberichten luisteren."

De stem van de radio-omroeper was lange tijd het enige geluid dat werd gehoord. Nieuws uit binnen- en buitenland werd voorgelezen en vader Kervers luisterde aandachtig. Aan het eind van de uitzending volgden de extra-politieberichten en toen begon het gesprek weer in de kamer.

Plotseling spitste Robs moeder haar oren. „Stil eens even," zei ze. „Ik geloof dat ik de naam van ons dorp hoorde."

„Herhaling van dit extra-politiebericht," klonk de stem uit de radio. „De politie van Voordam verzoekt inlichtingen in verband met de verdwijning van de twaalfjarige Irene Bosser uit Voordam, die sinds twee dagen wordt vermist. Zij is het laatst gezien toen zij met haar groene step door de Hoogstraat reed. Een ongeluk wordt gevreesd. Het meisje was gekleed in een bruin jurkje. Zij droeg witte sokjes met bruine sandalen. Zij is ongeveer 1.40 meter lang en heeft blond haar en blauwe ogen. Ieder die inlichtingen kan geven wordt verzocht zich in verbinding te stellen met de politie van Voordam."

„Heremetijd," zei moeder Kervers sprakeloos. „Dat kleine meisje van Bosser is verdwenen. Wat vreselijk. Ik dacht al, ze is hier een paar dagen al niet geweest om met onze Tineke te spelen. Wat erg." Ze sloeg de handen in ontzetting tegen elkaar. „Zou er een ongeluk gebeurd zijn?"

„Wie weet," zei vader Kervers. „Misschien is zij wel ontvoerd." Hij dronk nadenkend zijn kopje thee leeg. „Ik moet er niet aan denken dat zo iets ook met ons dochtertje kan gebeuren. Laten we maar hopen dat ze gezond en wel terugkomt."

Hij stond op en deed zijn jas aan. „Nou, dag vrouw, dag Rob, voorzichtig zijn, hoor. Tot vanavond."

De voordeur was nog maar net achter zijn vader dichtgevallen of Rob sprong op. „Ik ga naar buiten, moeder," kondigde hij aan, „ga je mee, Bor?" Zijn hond sprong meteen op. Even later liepen ze buiten.

Nu liep Rob niet met een kwaad gezicht rond, integendeel. Hij floot een vrolijk liedje en keek verschrikkelijk trots als de mensen Bor zo rustig naast hem zagen lopen. Niemand in het hele dorp heeft zo'n mooie hond als ik, dacht hij.

Rob liep het dorp uit. Hij was van plan de hei op te gaan en daar met Bor te spelen. Hij zou hem allemaal kunstjes gaan leren, zoals opzitten en doodliggen.

Bor liep uitgelaten door de hei, meters voor Rob uit. Dan kwam hij plotseling weer hard terugrennen, met zijn tong ver uit zijn bek. Rob pakte stukken hout en wierp die zo ver mogelijk weg. „Halen, Bor," riep hij dan. De hond stoof dan weg en bracht het hout terug. Uren waren ze zo bezig, totdat Rob eraan dacht dat het tijd was om naar huis te gaan. Nog eenmaal pakte hij een stok en gooide die weg. Bor liep er hard achteraan, maar kwam deze keer niet terug.

„Kom hier, Bor," riep Rob ongeduldig. Maar hoe hij ook riep, de hond gehoorzaamde niet. Rob liep naar hem toe.

Het dier stond ergens bij te snuffelen, zag hij, toen hij dichterbij kwam. Plotseling zag hij wat het was. In een kuil, vlak bij een struikje, lag een groene step. Hee, een step, dacht Rob. Hoe komt die hier? Eensklaps dacht hij ergens aan. Een groene step. Dat kwam vanochtend door de radio! Wat was het ook weer? Plotseling herinnerde hij zich alles weer. Dat was natuurlijk de step van Irene Bosser. Maar... dan moest het meisje dus hier geweest zijn. Hij keek om zich heen. Wat moest hij doen?

De politie waarschuwen, dacht hij. Hij liep hard weg met Bor achter zich aan.

„Hee, jongen, stop jij eens even." Een zware stem klonk achter hem. „Ja, meneer," zei Rob hijgend. De man kwam naar hem toe lopen. Hij droeg een groene pet, die ver over zijn ogen was getrokken. Met zijn vinger streek hij langs een zwarte snor.

„Waarom loop jij zo hard, knul?" vroeg de man vriendelijk. Rob aarzelde. Zou hij het vertellen? Waarom eigenlijk niet? „Ik heb een groene step gevonden, meneer. Ik denk dat die van dat verdwenen meisje is." Hij keek de man vol verwachting aan. „Ik ga nu naar de politie om het te vertellen."

„Zo," zei de man langzaam. Hij dacht even na. „Dat is een goed idee van je. Maar misschien kun je beter met mij mee naar huis gaan, dan bellen we de politie op. Het is hier vlakbij. Dan is de politie hier veel sneller." Hij keek Rob aan. „Zullen we dat doen?"

Het idee leek Rob wel iets. De politiemannen zouden natuurlijk veel vroeger hier zijn. „Graag, meneer," zei hij.

Ze liepen verder de hei op. De man met de pet praatte met Rob, terwijl Bor meedraafde, snuffelend aan de broekspijpen van de grote man.

Na een tijdje kwamen ze bij een houten huisje. „Hier is het," zei de man. „Laat de hond maar even buiten, we zijn binnen een paar minuten terug." Hij liep naar binnen met Rob achter zich aan. „In die kamer staat de telefoon," wees de man. Hij deed de deur open en liet Rob voorgaan.

Nauwelijks was Rob binnen of hij voelde een sterke hand in zijn nek en een arm om zijn borst. „Zo," gromde de man, terwijl hij Rob stevig vasthield, „dus jij wou de politie waarschuwen. Dat gaat niet door. Mijn mooie plannetje zou dan helemaal in duigen vallen." Hij grijnsde vals. „Ik zal jou hier ook maar opsluiten. Morgen krijg ik het geld voor die andere, dan laat ik je los."

Terwijl hij sprak pakte hij een stuk touw en begon Rob te binden. De jongen was even beduusd door de plotselinge aanval. Toen begon hij te schoppen en te slaan om los te komen, maar niets hielp tegen de sterke man. Spoedig was Rob dan ook aan handen en voeten gebonden. De man pakte hem op en liep een andere kamer in, waar het stikdonker was. Hij gooide Rob in een hoek. „Blijf daar maar liggen. Als je wilt schreeuwen, ga je je gang maar, want niemand hoort je. Ik ga naar de stad, morgen krijg je eten." Hard lachend liep de man weg.

Wat een schurk, dacht Rob. Hij heeft natuurlijk dat meisje ontvoerd. Zou ze hier ook zijn? Hij keek rond, maar zag alles maar vaag. „Is hier iemand?" vroeg hij.

„Ja, ik," klonk een zacht stemmetje uit de hoek. „Ik ben Irene Bosser, wie ben jij?"

Rob noemde zijn naam en vertelde hoe hij hier kwam. Dan vroeg hij wat er met het meisje was gebeurd.

Het bleek dat het meisje buiten het dorp aan het steppen was, toen er een auto bij haar stopte. Een man stapte uit, de man met de pet, pakte haar beet en duwde haar in de auto. De step gooiden ze in de hei neer. „Nu hebben ze pappa een brief geschreven," zei het meisje, „dat hij honderdduizend gulden moet betalen om mij terug te krijgen. Anders maken ze me dood." Ze begon te huilen.

Rob suste haar. „Niet huilen, Irene, misschien komen we hier wel uit. Ik had mijn hond bij me." Hij geloofde zelf niet dat Bor iets zou kunnen doen, maar hij wilde het kleine meisje geruststellen. Rob begon te roepen, „Bor. Bor, kom hier, kom hier."

Hij hoorde gejank en geblaf buiten. De hond liep rond het huis. Hij hoorde zijn baasje wel, maar hij wist niet hoe hij bij hem kon komen. Hij sprong tegen de deur op, maar dat hielp niets. De hond liep weer om het huis. Dan zagen zijn slimme ogen een kans. Het raam van de keuken stond wagenwijd open. Bor nam een aanloop en sprong. Hij viel op de vensterbank en kwam hard op de grond terecht. Hij sprong weer en nog eens. Bij de vijfde sprong kwam hij ver genoeg. Met veel lawaai belandde hij in de keuken.

Rob spitste de oren. „Luister, Irene," fluisterde hij, „ik hoor wat, er is iemand binnengekomen." Hij begon te roepen. „Help, help."

Bor liep in de keuken, duwde met zijn kop de deur, die op een kier stond, open en liep de gang in. Weer hoorde hij Rob roepen. Met zijn neus laag bij de grond sloop hij door het huis. Hij rook zijn baas.

De deur van de kamer waarin Irene en Rob gebonden lagen vloog plotseling open en meteen kon Rob alles in de kamer onderscheiden door het licht dat uit het andere vertrek kwam. „Bor," riep hij luidkeels, „brave hond, ben je toch binnengekomen?" De hond stoof op hem af en likte hem waar hij kon.

„Jammer dat honden geen touwen kunnen losknopen," dacht Rob hardop.

„Kan hij geen touw doorbijten?" vroeg Irene toen verlegen.

„Dat is misschien een idee," riep Rob. „Bor, kom eens hier." Hij bracht zijn handen bij de bek van de hond en duwde met het touw tegen Bors tanden aan. „Bijten, Bor, bijten, toe maar," zei hij. De hond keek hem niet-begrijpend aan. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij sprong heen en weer. Waarom kwam zijn baasje nou niet van die bank af. „Bijten nou, Bor," zei Rob wanhopig en drukte weer zijn handen tegen Bors bek. Bor zette zijn tanden in het koord en begon eraan te trekken. „Ja, Bor, goed zo," riep Rob met tranen in zijn ogen, want zo af en toe beet Bor in zijn vlees in plaats van in het touw.

Bor begreep nu wat er van hem verlangd werd en deed zijn uiterste best. Toch duurde het erg lang, voordat Rob met een stevige ruk het touw kapot kon trekken.

Hij wreef over zijn polsen en maakte toen zijn voeten los. Dan ging hij naar Irene en bevrijdde ook haar van haar boeien.

„Vrij," juichte hij. „Kom, Irene, dan gaan we hier gauw weg, voordat die misdadiger terugkomt." Hij pakte haar bij de hand en liep snel het huis uit. In de looppas liepen ze toen naar het dorp. Met de eerste de beste auto, die ze aanhielden, konden ze meerijden naar het politiebureau, waar de commissaris zijn ogen niet kon geloven, toen hij Rob, Irene en Bor binnen zag komen.

„Hoe is het mogelijk, hoe is het mogelijk," zei hij voortdurend, met zijn hoofd schuddend. „Ik zal gauw jullie ouders bellen, dat jullie terecht zijn. Ja," zei hij tegen Rob, „jouw ouders zijn ook ongerust, omdat je vanmiddag niet thuis bent geweest."

Het was een heerlijk weerzien in het politiebureau. Rob moest steeds opnieuw vertellen hoe alles was gegaan en dat deed hij graag.

Toen de man met de pet die nacht in zijn huisje op de hei aankwam en het licht in de kamer van de gevangenen aandeed, sprongen hem twee agenten op zijn rug. In de hoek van de kamer stond Rob, met Bor aan zijn zijde.

De man keek Rob aan of hij hem wilde verscheuren. Totaal overdonderd was hij, nu hij zelf gevangen genomen werd.

„Nou, die gaat wel voor een paar jaar de gevangenis in," zei de commissaris tevreden, terwijl hij Rob een goedkeurend schouderklopje gaf. „Dank zij jou."

Het is te begrijpen dat Rob de held van Voordam was. Iedereen las 's avonds in de krant wat er was gebeurd en als Rob met Bor over straat liep, keek iedere Voordammer hen na.

Als beloning voor zijn moedig gedrag kreeg hij een prachtige fiets en Bor, de verstandige hond, ontving ook iets moois, namelijk een groot hondehok met zijn naam in krulletters erop geschilderd.

Rob vond het helemaal niet erg meer dat zijn vakantie in Engeland niet doorgegaan was.

WIE PUZZELT ER MEE?

PER AUTO DE WERELD ROND

Op 12 februari 1908 startte een zekere luitenant Koeppen met een vrachtauto voor deze geweldige tocht, die hij in honderdvierenzestig dagen wist te volbrengen. Voor die tijd was dat een bijna ongelooflijke prestatie. Op de eerste plaats waren er toen nog niet overal benzinestations en garages langs de wegen, zodat er in de auto reserveonderdelen moesten worden meegenomen, voor als er iets stuk ging, en benzine om de motor op gang te houden. Maar er waren destijds ook bijna geen. . . wegen, tenminste geen goede!

De reis ging van New York naar San Francisco, vandaar per schip naar Wladiwostok en dan door Siberië, Polen en Duitsland naar Parijs. Sinds de tocht van Koeppen is er ruim een halve eeuw verlopen en we kunnen ons nu bijna niet voorstellen, hoe hij het destijds heeft klaargespeeld.

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal:

1 Huur voor land, hoeve enzovoort
3 Genotmiddel voor rokers
7 Overheidstoezicht op de openbare orde en veiligheid
9 Heel bekende bloem
10 Ogenblikje
11 Bundel
13 Gedorste korenhalmen
14 Het oog van een fototoestel
16 Verkorte vorm van: weldra
19 Ouderloos kind
21 Orgaan, dat de bloedsomloop in stand houdt
22 Kokospalm
23 Getakte horens van een hert
24 Zeer hard ijzer

Verticaal:

1 Trekdier
2 Wervelwind
4 Jongensnaam
5 Dagblad
6 Duizend gram
7 Overdekte ruimte voor de ingang van een huis
8 Equator
11 Aanbod
12 Groente die meestal rauw gegeten wordt
15 Abnormaal klein mens
17 Larve van een vlinder
18 Zitmeubel
20 Voertuig op sneeuw of ijs
21 Heel warm

Onze zieken

Deze week graag een briefje of kaartje aan:

Tineke van Dalen (9 jaar), Verlaatseweg 22 in Steenwijk. Tineke spaart foto's van zangeressen en zangers en ansichtkaarten met afbeeldingen van honden en katten.

Antoon Smits, Dijkstraat 24, Beneden-Leeuwen (Gld.). Antoon is 15 jaar en spaart foto's van filmsterren.

Johnny den Besten, Gem. Ziekenhuis, Kinderpaviljoen, Nassaulaan 75 in Schiedam. Johnny is 8 jaar.

Namens Tineke, Antoon en Johnny hartelijk dank.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

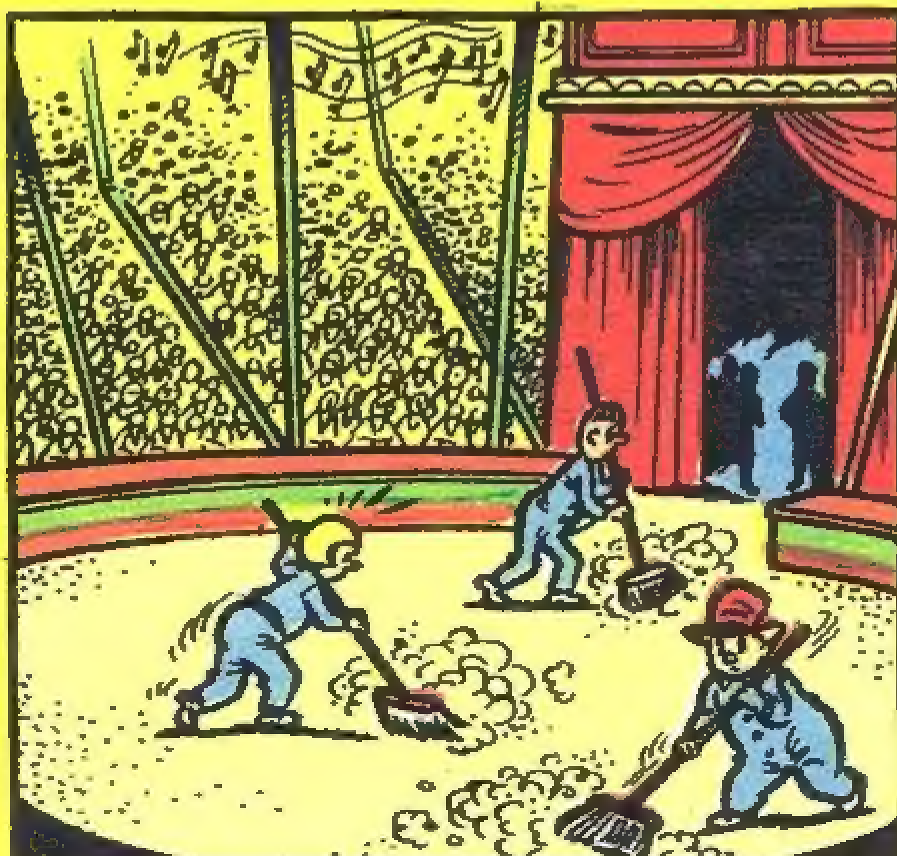

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.